

Комисия за Защита на Личните Данни

**ИНФОРМАЦИОНЕН
БЮЛЕТИН**

брой 5 (26), септември 2010 г.

ТЕМИТЕ В БРОЯ

СЪБИТИЯ И ИНИЦИАТИВИ	3
Позиция на КЗЛД по прегледа на правната рамка на ЕС за защита на личните данни	3
Работни срещи на Комисията за защита на личните данни	6
Оценка на Европейските органи по защита на данните за настоящото прилагане на Директивата за задържане на данните	7
Публична консултация по въвеждането в превозните средства на система за предоставяне на информация при пътни инциденти	8
Становище на Европейския надзорен орган по защита на данните по позицията на ЕС в Съвместния комитет за митническо сътрудничество между ЕС и Япония	9
КОНТРОЛНА ДЕЙНОСТ	11
РЕГИСТРАЦИЯ НА АЛД	12
РЕШЕНИЯ НА КЗЛД	15
СТАНОВИЩА НА КЗЛД	26
ВИЕ ПИТАТЕ, НИЕ ОТГОВАРЯМЕ	40

СЪБИТИЯ И ИНИЦИАТИВИ

ПОЗИЦИЯ НА КЗЛД ПО ПРЕГЛЕДА НА ПРАВНАТА РАМКА НА ЕС ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Европейската комисия прави пълен преглед на нормативната база за защита на личните данни и отчита необходимостта от нейната актуализация с оглед начина на въвеждане в действие на Лисабонския договор, посрещане на предизвикателствата на настоящия момент, както и постигане на по-голяма ефективност на органите по защита на данните. Европейската комисия организира конференция за обсъждане на въпроса за адаптиране на настоящата правна база към Лисабонския договор, според който защитата на личния живот е фундаментално право. Изготвен е лист с въпроси, на които европейските държави следва да отговорят. Провеждат се консултации с частния и публичния сектор. Очаква се до ноември 2010 г. Европейската комисия да преразгледа Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни.

В своите принципни коментари Комисията за защита на личните данни подчертава, че двата основни аспекта при регламентирането на проблематиката в областта на неприкосновеността и защитата на личните данни предполагат:

- създаване на европейско ниво на всеобхватна правна рамка на основните правни положения;
- хармонизиране на отделните национални законодателства и въвеждане на национално ниво на изискванията на европейското законодателство.

Макар и взаимосвързани, това са два самостоятелни въпроса, чието регламентиране не би следвало да бъде в един и същ документ. Правната рамка е винаги със задължителен характер по отношение на държавите-членки и нейното уреждане би следвало да бъде на ниво политики. Въвеждането на европейската уредба в националните законодателства е процес, който отнема известен период от време и би следвало отделните държави да имат известна свобода при избора на варианти за имплементиране в своите национални законодателства. Предвид това КЗЛД счита за целесъобразно да се използват най-малко два инструмента:

- Инструмент със задължителен характер (Директива), в който на ниво политики да залегнат основните ценности, принципи и правила по отношение на правото на неприкосновеност и защитата на личните данни;

- Инструмент с незадължителен, но силно препоръчителен характер, който да урежда всички основни теми от стратегическия документ на работната група по чл.29 относно бъдещето на правото на неприкосновеност, както и предложения за сценарий за въвеждането им в законодателството на държавите-членки с цел хармонизиране на общите правила в областта на защитата на личните данни.

КЗЛД счита, че предложеният подход ще улесни Европейската комисия в дейността ѝ по предприемане на изменения в правната рамка и ще направи възможно хармонизирането на националните законодателства.

Въпросникът включва 60 въпроса, групирани в следните основни направления:

- Засилване правата на гражданите по отношение личните им данни;
- Засилване и изясняване на отговорността на администраторите на лични данни – намаляване на административното бреме;
- Правила за защита на личните данни в сферата на полицейското сътрудничество и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси;
- Приложим закон и международните потоци на данни;
- Засилване на ролята на органите по защита на личните данни.

По отношение на **засилването на правата на субекта на данните** някои от основните коментари са следните:

- Принципът за минимизиране на данните задължително следва да залегне като принцип в

бъдещата правна уредба в областта на защитата на личните данни, но от това следва необходимостта да се обмисли съотношението на този принцип с принципа за пропорционалност на данните, тъй като на практика принципът за минимизиране на данните ще включи в себе си и изискването за пропорционалност.

- Целесъобразно е понятието „чувствителни данни“ да включи изрично биометричните и генетичните данни. Не е удачно обаче разширяване на приложното поле на дефиницията с данни относно семейната история и финансови данни, тъй като тези понятия са много широки и трудно би могло да се констатира конкретното им съдържание. Данните относно непълнолетните лица не следва да попадат в категорията „чувствителни данни“, тъй като носителят на правата (субекта на данните) не е определящ критерий за това кои данни са чувствителни. Определяща е самата информация. Едни и същи данни, относими както към непълнолетни, така и към пълнолетни лица, могат да бъдат определени като чувствителни или не в зависимост от конкретното им съдържание. Във всички случаи личните данни на непълнолетните лица не би следвало да се категоризират като „чувствителни данни“. По отношение на дефиницията за дете е удачно да се прилага чл.1 от Конвенцията на ООН за правата на детето.

- Относно регламентирането на „правото да бъдеш забравен“ към момента в практиката възникват редица казуси относно възможността на лицата да изискат свалянето на техни лични данни от даден уебсайт, но се срещат редица затруднения с практическата реализация на този въпрос. Необходимо е изрично да бъде регламентирано понятието „право да бъдеш забравен“. От правнотехническа гледна точка трябва да се прецени дали това понятие ще се формулира като изрично задължение на администратора на лични данни, респ. право на физическото лице с цел създаване на гаранции за неговото съблюдаване.

- Не е удачно въвеждането на понятие „авторско право“ върху собствени лични данни. Предвид многообразието от хипотези, при които е възможно обработване на данни и като се има предвид широката дефиниция на понятието „лични данни“ е трудно да се регламентира еднозначно и принципно засиления контрол на лицата върху техни лични данни.

- По въпроса дали трябва настоящето изискване за „недвусмислено съгласие“ да бъде променено на изискване за „изрично съгласие“ КЗЛД счита, че използваното в момента понятие „недвусмислено съгласие“ предполага по-голяма несигурност и може да доведе до тълкуване в практиката, което не е желателно поради това, че няма гаранции срещу злоупотреба с правата на лицата. Понятието „изрично съгласие“ предполага повече категоричност и яснота относно обстоятелството, че действително е налице съгласие на физическото лице. Трябва да се помисли за това по какъв начин то може да бъде доказано във всеки един момент.

- Целесъобразно е лицата да не дължат такса за упражняване на правото на достъп до техни лични данни. Касае се за фундаментално право на физическите лица, поради което е недопустимо неговото упражняване да се поставя в зависимост от заплащането на такса.

- Целесъобразно е предоставяне на задължителна информация относно органа по защита на данните и неговите координати. Регламентирането на задължение за публикуване на уведомление за неприкосновеност ще бъде от една страна гаранция за изпълнение на задълженията на администраторите на лични данни, а от друга страна ще допринесе за повишаване на осведомеността на физическите лица за техните права в областта на защитата на личните данни и за конкретните технически и организационни мерки, които предприема съответният администратор на лични данни. Във всички случаи трябва да бъде въведено задължение за органите по защита на данните да провеждат кампании за повишаване осведомеността на гражданите по въпросите, свързани с техните права.

- Относно въвеждането на специална клауза за защитата на личните данни на починалите лица следва да бъде въведена специална клауза за защита на тази категория лица с цел упражняване на правата на починалите лица от техните наследници или други лица с правен интерес. Дискусионен е въпросът дали те се ползват с права въобще.

По въпросите, отнасящи се до **засилване и изясняване на отговорността на администраторите на лични данни, основните коментари са следните:**

- Съществуващата процедура по нотификация следва да бъде запазена по принцип, тъй като се явява важна форма на контрол при обработването на лични данни. Поради огромния брой администратори обаче е целесъобразно процедурите да бъдат максимално опростени, като се предвиди задължителна нотификация само в отделни случаи, например при обработване на чувствителни лични данни.

- Към настоящия момент държавите-членки разполагат със свобода при осъществяването на предварителните проверки и при определянето на критериите, които да прилагат в тази връзка. Предвид това е желателно да се въведе единен модел при осъществяването на предварителните проверки. Практиката обаче сочи, че е необходимо засилване на контролните правомощия на надзорните органи по-скоро по линия на последващия контрол, отколкото на предварителния.

- Регламентирането на задължение за администраторите да назначават лице по защита на личните данни ще създаде система от органи по защита на личните данни в национален план. Нещо повече, служителят по защита на личните данни е удачна форма както на контрол върху законосъобразното обработване на данните от страна на администратора, така и за улесняване упражняването на правомощията на контролните органи в национален мащаб. Относно прага на задължението на администратора за назначаване на служител по защита на данните считаме за необходимо да бъдат въведени определени критерии. В периода на икономическа и финансова криза обаче, за малка държава, каквато е България, задължителното назначаване на служител по защита на данните би натоварило финансово администраторите на лични данни. Предвид това е необходимо да се прецени целесъобразността на въвеждането на такова задължение.

- Не е целесъобразно въвеждането на еднакви наказателни санкции, предвид това, че определянето на размера на наказанията е въпрос на национална политика.

При създаването на **правилата за защита на личните данни в сферата на полицейското сътрудничество и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси** КЗЛД счита, че не трябва да има разлики в режима относно предприемането на технически и организационни мерки за защита на данните, но е целесъобразно да бъдат разписани конкретни разпоредби с цел отразяване на спецификите на дейността на правоприлагащите органи. В този смисъл е оправдано въвеждането на ограничения при упражняването на правата на физическите лица. Въвеждането на различни режими, които да се прилагат към различните категории физически лица е оправдано само с цел ефективното и безпрепятствено изпълнение на правомощията на полицейските и съдебните органи. Докато едно лице не бъде осъдено с влязла в сила присъда, до този момент не следва да се ограничават правата му, вкл. в областта на защитата на личните данни.

По отношение на **приложим закон и международните потоци на данни** КЗЛД счита, че прилагане на европейското законодателство по защита на личните данни спрямо всяко обработване на данни на физическо лице, намиращо се на територията на ЕС е важна гаранция за равнопоставеното третиране на физическите лица. Поставя се обаче въпросът дали няма да се получи колизия между начините на обработване на данните, респ. мерките за защита, прилагани от обработващите лични данни в ЕС, с тези, прилагани от администратора на личните данни, установен извън ЕС. По-правилно е законодателството на администратора на лични данни да определя приложимото право и стандарти. Това обаче поставя въпроса за отговорността на обработващия лични данни в ЕС - дали да прилага повишеното ниво на защита съгласно европейското право или да се съобразява с изискванията на националното законодателство на администратора на лични данни.

Относно възможността да бъдат разработени стандартни договорни клаузи или подобни договорености за трансферите между публични власти/ администрации, КЗЛД счита, че независимо дали се касае за публичен орган или частноправен субект, администраторите на лични данни трябва да се ползват от еднакви възможности за трансфер на данни. Като средство за постигане на адекватна защита стандартните договорни клаузи трябва да представляват гъвкав механизъм,

до който да могат да прибегват както частните, така и публичните администратори на лични данни. Стандартните договорни клаузи трябва да бъдат алтернативно средство за трансфер на данни и не би следвало да изместват наличието на други основания за предоставяне на данни в трети страни. Все пак използването им зависи и от свободата на договаряне на субектите, участващи в конкретния трансфер.

За засилването на **ролята на органите по защита на личните данни** е необходимо да се изясни концепцията за „пълната независимост“ на тези органи. Практиката показва, че не е достатъчно само да бъде регламентирано, че надзорните органи са независими. Необходимо е да бъде детайлно регламентирано съдържанието на това понятие. Би следвало да бъде поставен акцент върху функционалната независимост на органите. Абсолютно наложително е въвеждането на задължение за страните-членки да подсиgurят на своите национални органи по защита на данните достатъчно ресурси и средства за тяхното функциониране. Липсата на такова задължение би възпрепятствала изпълнението в пълен обем на функциите и правомощията на органите по защита на данните и би поставила под съмнение тяхната пълна независимост.

РАБОТНИ СРЕЩИ НА КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

През юли 2010 г. в Министерство на правосъдието се проведеха няколко работни срещи на представители на КЗЛД и други държавни институции с цел постигане на необходимия баланс и съвместимост при изпълнението на изискванията на различни нормативни уредби и по-пълно и адекватно прилагане на Закона за защита на личните данни.

На 13 юли се проведе среща с представители на Агенцията по вписванията, съдии по вписванията и „Сименс“ ЕООД. Обсъди се необходимостта от хармонизиране на изискванията за публичност на Закона за търговския регистър с разпоредбите на Закона за защита на личните данни, с цел да се гарантира личната неприкосновеност на гражданите. В практиката на КЗЛД и на Агенцията по вписванията са налице множество жалби от граждани за публикуване в Търговския регистър на отнасящи се до тях лични данни, като ЕГН, номер на документ за самоличност, домашен адрес и др. Публикуването на лични данни на определена категория лица в Търговския регистър е в изпълнение на нормативно предвидено задължение в Закона за търговския регистър. С него е установен публичният характер на регистъра и правото на всеки гражданин да има свободен и безплатен достъп до него и до електронния образ на документите, въз основа на които са извършени вписванията, заличаванията и обявяванията, както на фирмените дела на пререгистрираните търговци. Обсъдена беше възможността за предприемане на законодателни промени в Закона за търговския регистър с цел съобразяване на неговите разпоредби с целите и принципите на ЗЗЛД.

Към настоящия момент от страна на Министерството на правосъдието е изготвен проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за търговския регистър. Комисията за защита на личните данни е изразила становище, че обемът от лични данни, които се разкриват чрез Търговския регистър, следва да е контролиран и балансиран съобразно целите, за които е създаден и задачите, които изпълнява. Комисията счита, че не следва да се абсолютизира защитата на личните данни за сметка на сигурността на търговския оборот и защита интересите на третите лица.

На 15 юли експерти от КЗЛД участваха в инициирана от Министерство на правосъдието среща с представители на Националния статистически институт и Национална агенция по приходите. Обект на дискусия бяха нормативните разпоредби, създаващи задължения за стопанските субекти да предоставят и обявяват своите годишни финансови отчети пред Националната агенция по приходите, Агенцията по вписванията и Националния статистически институт. Бяха обсъдени възможностите за облекчаване режима на административните тежести по отношение на посочените дублиращи се задължения.

ОЦЕНКА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОРГАНИ ПО ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ ЗА НАСТОЯЩОТО ПРИЛАГАНЕ НА ДИРЕКТИВАТА ЗА ЗАДЪРЖАНЕ НА ДАННИТЕ

На своята среща през юли 2010 г. участниците в Работна група по чл. 29 приеха доклад по изпълнението на Директива 2006/24 на Европейската комисия относно задържането на данните. Работната група по чл. 29 е съставена от представители на националните органи по защита на данните на страните-членки, Европейския надзорен орган по защита на данните и представители на Европейската комисия. Работната група е компетентна по всички въпроси, свързани с прилагането на директивите за защита на личните данни с цел тяхното еднакво прилагане във всички страни-членки. Тя извършва дейността си чрез издаването на препоръки, мнения и работни документи. В приетия на юлската работна среща доклад се отчита, че в резултат на проведено съвместно изследване на органите по защита на личните данни се налага изводът, че задължението за задържане на телекомуникационните и интернет трафични данни не се прилага коректно във всички страни-членки. Още повече, установени са доставчици на услуги, които задържат и ползват лични данни в случаи, противоречащи на директивата. Клаузите на директивата за задържане на данните не се спазват и липсата на адекватна статистика пречи да се оцени дали са постигнати целите на директивата. По тази причина европейските органи по защита на личните данни призовават Европейската комисия да вземе в предвид изводите от доклада при вземането на решение дали е необходимо да се измени/отмени директивата.

Проведено е съвместно изследване на мерките за сигурност и предпазване от злоупотреби, съгласно задълженията за органичен срок на съхранение и за типа на съхраняваната информация. То показва, че прилагането на директивата в отделните страни е различно. Установени са значителни несъответствия в различните страни-членки, особено по отношение на периода на задържане на данните. Той варира от 6 месеца до 10 години, което значително надхвърля допустимия максимум от 24 месеца. Друго важно заключение е, че се задържат повече данни от допустимото. Директивата за задържане на данните предоставя ограничен списък от данни, които може да се задържат, като всички са трафични данни. Задържането на данни, свързани със съдържанието на комуникациите е изрично забранено. Въпреки това, както се установява от изследването, някои от тези данни се задържат.

По отношение на данните в интернет са установени интернет доставчици, които задържат линковете към посетени уебсайтове, заглавията на е-мейл съобщенията, получателите на копията на е-мейл съобщенията. По отношение на телекомуникационните трафични данни е констатирано, че се запазва не само позицията на набиращия в момента на набирането, а продължава по-нататъшно проследяване на неговото движение.

Докладът показва, че необходимостта от директива за задържане на данните не е категорично доказана. Страните-членки практически не са правили статистика за прилагането на тази директива. Това от своя страна ограничава възможността на органите по защита на личните данни да проверят необходимостта и полезността на директивата.

Докладът с проучванията и заключенията на органите по защита на личните данни включва няколко препоръки за поправки, които трябва да се направят в директивата. Те се отнасят до подобряване на съгласуването, постигане на повече сигурност при предаване на данните и въвеждане на стандартизирани процедури за предаването. Освен това, в доклада се посочва, че националните законодателства могат да не налагат никакви допълнителни задължения за съхранение на данните. Докладът препоръчва намаляване на максималния период на задържане, преразглеждане на цялостната сигурност на трафичните данни, изясняване на понятието „сериозни престъпления” на ниво страни-членки и съставянето и предоставянето на списък от всички, имащи право на достъп до данните.

Докладът на Работната група по чл. 29 е принос към оценката на Директива 2006/24 за задържане на данните, която ще бъде направена от Европейската комисия. Очаква се тази оценка да бъде публикувана през септември 2010 г.

ПУБЛИЧНА КОНСУЛТАЦИЯ ПО ВЪВЕЖДАНЕТО В ПРЕВОЗНИТЕ СРЕДСТВА НА СИСТЕМА ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА ИНФОРМАЦИЯ ПРИ ПЪТНИ ИНЦИДЕНТИ

Генерална дирекция „Информационно общество и медии“ на Европейската комисия провежда сред гражданите и всички заинтересовани страни публична консултация по въвеждането в превозните средства на електронна система за предоставяне на информация при пътни инциденти (т.нар. **eCall** инициатива). Всеки, който има мнение по въпроса би могъл да вземе участие в консултацията он-лайн на адрес <http://ec.europa.eu/yourvoice/ipm/forms/dispatch?form=eCall>. Очакванията са освен граждани да се включат и институции и организации като асоциации на потребителите, автомобилни клубове, застрахователни компании, мобилни оператори, служби за оказване на спешна помощ, представители на автомобилната индустрия. На своите редовни заседания Работната група по чл. 29 неведнъж е дискутирала въпроса за защитата на личните данни и неприкосновеността при въвеждането и експлоатацията на тази система.

Целта на системата е в случай на катастрофа, от автомобила, оборудван с устройство за eCall да се осъществи автоматична връзка към центъра за спешни случаи. Ще се извърши предаване на данни, които включват точното местоположение на превозното средство. В много кратко време след инцидента службите за спешна помощ ще бъдат известени къде точно се е случил той. Подаването на информация за местоположението на превозното средство към центъра за спешни случаи може да се извърши и ръчно чрез натискането на съответен бутон, монтиран в автомобила.

В резултат от публичната консултация ще се направи оценка на последиците от въвеждането на системата за предоставяне на информация при пътни инциденти. Ще се оценят различни варианти на политика при въвеждането на системата в Европа – без участие, доброволен подход или задължителното прилагане. Основната цел на това обществено допитване е да се съберат мненията на заинтересованите страни и гражданите на ЕС по въпроса и да се гарантира

прозрачността на процеса по вземане на решения.

Системата eCall ще работи във всички европейски страни чрез единния европейски номер за спешни случаи - 112 и общи отворени стандарти. Очаква се първите системи да се появят през 2011 г. Сроковете зависят и от модернизирването на националните системи за спешно реагиране така, че да могат да обработват eCalls. Към момента не всички европейски държави имат достатъчно ефективни системи за автоматично определяне на местоположението при обаждания на тел. 112.

Системата може да бъде използвана и за други услуги като електронно събиране на пътни такси, проследяване на опасни стоки, нови видове застраховане и др. Автомобилната и телекомуникационната индустрия ще могат да предоставят нови услуги чрез система в автомобилите със сателитна навигация, обработване на данни и възможности за комуникация.

Резултатите от консултацията ще бъдат публикувани до 08 октомври 2010 г. на сайта www.ec.europa.eu/ecall.

СТАНОВИЩЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ НАДЗОРЕН ОРГАН ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ ПО ПОЗИЦИЯТА НА ЕС В СЪВМЕСТНИЯ КОМИТЕТ ЗА МИТНИЧЕСКО СЪТРУДНИЧЕСТВО МЕЖДУ ЕС И ЯПОНИЯ

На 19 февруари 2010 година Европейската комисията прие предложение за решение на Съвета на Европа относно позицията на ЕС в Съвместния комитет за митническо сътрудничество ЕС - Япония във връзка с взаимното признаване на програмите за одобрени икономически оператори в Европейския съюз и Япония. Европейският надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД) излиза с това становище, тъй като всеки законодателен акт, който включва разпоредби относно обработването на лични данни или разпоредби, водещи до последици (или евентуални последици) от такава обработка, трябва да бъде предмет на консултации. Същото важи за всички инструменти, попадащи във външните компетенции на Съюза. Консултация в ранния

етап на законодателния процес дава възможност на ЕНОЗД да действа ефективно и да предлага изменения на текста.

Предложението за решение на Съвета относно позицията на ЕС в Съвместния комитет за митническо сътрудничество между ЕС и Япония цели взаимното признаване на програмите за одобрени икономически оператори (ОИО) на Съюза и на Япония. „Икономически оператор“ е „лице, което по време на своята стопанска дейност извършва дейности, обхванати от митническото законодателство“. Икономически оператор може следователно да бъде физическо или юридическо лице. Понятието „икономически оператор“ включва ОИО. Следователно информацията за някои ОИО може да се разглежда като „лични данни“. Дори информацията за ОИО, които са юридически лица, може в някои случаи да бъде счетена за лични данни. В тези случаи определящият фактор е дали информацията „е свързана с подлежащо на идентификация физическо лице“. Оттук следва, че лични данни могат без съмнение да се обменят в контекста на въпросното предложение.

Отношенията между ЕС и Япония в митническата област се основават на Споразумението за сътрудничество и административна взаимопомощ по митнически въпроси (ССАВМВ), което влезе в сила на 1 февруари 2008 г. Взаимното признаване на програмите за одобрени икономически оператори (ОИО) и на мерките за сигурност повишава сигурността на цялостната верига на доставка и същевременно улеснява търговията. Митническите власти трябва да подобряват комуникацията, както и да обменят информация. В приложение към предложението, свързано с обмена на информация и комуникация, се уточнява, че информацията и съответните данни, основно данните за участниците в програмите, се обменят систематично по електронен път. Посочени са подробни данни, подлежащи на обмен, относно икономическите оператори, получили статут в рамките на програмите за ОИО – наименованието, адрес и пр.

Според Регламент (ЕО) № 45/2001 и Директива 95/46/ЕО лични данни могат да се предават от държава-членка на трета страна само ако третата страна гарантира достатъчна степен на защита (или ако се приемат достатъчни мерки за сигурност, или е в сила едно от предвидените изключения). В обяснителния меморандум към предложението е включена точка относно защитата на данните. В нея се посочва, че японският режим на защита на данните отговаря на изискванията на член 9 от Регламент (ЕО) № 45/2001. Член 9 е посветен на режима, който трябва да се прилага в случай на предаване на лични данни на получатели, които са различни от институции и органи на Общността, спрямо които не се прилагат разпоредбите на Директива 95/46/ЕО, какъвто е случаят с трети страни

като Япония. В него се посочва, че степента на защита, предоставяна от трета страна или от международна организация „се оценява в светлината на всички обстоятелства около дадена операция или съвкупност от операции по предаване на данни“.

В приложението към предложението е установено, че „митническите власти гарантират защитата на данните в съответствие със Споразумението за сътрудничество и административна взаимопомощ по митнически въпроси” и че „лични данни могат да бъдат обменяни само ако договарящата страна, която може да ги получи, се задължи да осигури на тези данни защита, най-малко равностойна на приложимата в конкретния случай в договарящата страна, която може да ги предостави”. ЕНОЗД обаче подчертава, че системата за анализ на степента на защита на трети страни се основава на „достатъчност“, не на „равностойност“. Във всички случаи цитираното по-горе има декларативен характер, тъй като в ССАВМВ няма доказателства за съществуването на действителна „равностойност“. Освен това в него не се говори за извършване на анализ на „равностойност“, нито дори на „достатъчност“. Трябва да се отбележи, че оценката на степента на защита в дадена страна може да бъде извършена на различни равнища и с различни правни последици от страна на Европейската комисия, органите за защита на данните и администраторите на данни. Определянето на достатъчност от страна на Европейската комисия на основание член 25, параграф 6 от Директива 95/46/ЕО е задължително за държавите-членки. Това се отнася и до институциите, и органите на Европейския съюз. При липса на такова решение оценката за достатъчност в много държави-членки се възлага на органите за защита на данните, а в други - на администраторите на лични данни под надзора на органите за защита на данните. Това означава, че ако една държава, като цяло, не е била обявена за гарантираща „достатъчна“ защита, правният режим на защита на данните, приложим към конкретно предаване на данни или конкретен набор от операции по предаване на данни, може да бъде счетен за „достатъчен“ от администратора. Администраторът трябва да прецени всички обстоятелства, свързани с операцията по предаването на данни или набор от операции по предаване на данни. Анализът трябва да бъде извършен в конкретен смисъл, като се вземат предвид специфичните характеристики на въпросната операцията по предаване или на набора от операции по предаването на данни. В тази оценка се прави заключение относно съществуващата степен на защита за конкретно предаване или набор от предавания, като тя се ограничава до целите, взети предвид от администратора на лични данни и получателите в страната по местоназначение. В този случай администраторът трябва да поеме отговорността да провери дали условията за достатъчност на гаранциите са налице. Когато анализът бъде извършен от администратора на лични данни, заключението ще бъде предмет на надзор от органа за защита на данните.

ЕНОЗД не разполага с доказателства, че съответният японски режим е бил оценен в контекста на работния документ на Работната група по член 29 относно „Предаване на лични данни на трети страни: прилагане на член 25 и член 26 от директивата на ЕС за защита на данните“ и то по начин, който да спазва определените там принципи. В контекста на гореизложеното администраторите (в този случай компетентните служби на Европейската комисия, отговарящи за митническите въпроси, и митническите власти на държавите-членки на Съюза) трябва да извършат оценка, с цел да се провери дали държавата по местоназначение (в този случай Япония) действително предоставя достатъчна степен на защита. Такава оценка не е била извършена.

Освен това в регламента е предвидено, че личните данни трябва „да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително. “. Следователно е необходимо да бъде определен срок за съхранение на личните данни, подлежащи на обработване, както и да се осигурят механизми за гарантиране на упражняването на правата на лицата, за които се събират данни.

КОНТРОЛНА ДЕЙНОСТ

СТАТИСТИКА И АНАЛИЗ НА ИЗВЪРШЕНИТЕ ПРОВЕРКИ ЗА ПЕРИОДА ЮЛИ-АВГУСТ 2010

На основание чл. 12 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) през месеците юли и август са извършени общо 193 проверки.

Най-голям е делът на предварителните проверки, извършвани на основание чл. 17б от ЗЗЛД (когато администраторът е заявил обработване на данни по чл. 5, ал. 1 от ЗЗЛД или на данни, чието обработване съгласно решение на комисията застрашава правата и законните интереси на физическите лица). За юли и август извършените предварителните проверки са 189 бр. В резултат на поставения срок за актуализация на регистрите на администраторите на лични данни, броят на предварителните проверки значително се увеличава през следващите месеци.

На основание изготвените констативни актове от тези проверки в регистъра по чл. 10, ал. 1 т. 2 от ЗЗЛД са вписани 186 администратора след извършена предварителна проверка. За 3 администратори процедурата по вписване е прекратена на различни основания.

По административни производства по жалби пред КЗЛД е извършена 1 текуща проверка, която е приключила с издаване на Задължително предписание до администратора на лични данни. Съгласно утвърден "План за извършване на текущи проверки по инициатива на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) за 2010 г." са приключили проверките на "Нова Турс" ЕООД, "Александров Еър" ООД и "Амбулатория за първична извънболнична медицинска помощ – групова практика "Евромедика" ООД без констатирани нарушения.

През месеците юли и август са съставени 16 акта за установяване на административни нарушения (АУАН). Сред най-често срещаните нарушения на ЗЗЛД са неспазване разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗЗЛД (не е подадено заявление за регистрация преди започване обработването на лични данни) и чл. 23, ал. 4 (не са определени с инструкция техническите и организационни мерки, за да бъдат защитени данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване).

РЕГИСТРАЦИЯ НА АЛД

СТАТИСТИКА НА ИНФОРМАЦИЯТА ОТ ОТДЕЛ “РЕГИСТЪР И АРХИВ”

През месеците юли и август 2010 г. отдел „Регистър и архив” е извършвал своите обичайни дейности по поддръжката и обработката на информацията в Регистъра на администраторите на лични данни и водените от тях регистри. Основните дейности на отдела са следните:

- Обработка на въведената информация и изготвяне на списъците с предложения до комисията за вписване, за проверка по чл. 17б и за освобождаване от регистрация;
- Подпомагане на администраторите на лични данни, посетили приемната на КЗЛД да извършат своята регистрация/актуализация;
- Въвеждане на информация за регистрация, освобождаване от регистрация и актуализация на администраторите на лични данни, постъпили на хартиен носител.
- Справочно аналитични дейности и информационно осигуряване на КЗЛД и нейната администрация, във връзка с постъпили жалби и извършвани проверки на АЛД.

На графиката е илюстриран броят въведени в автоматизираната информационна система (от началото на нейното функциониране) заявления на администратори на лични данни:

През месеците юли и август 2010 г. в информационните масиви на КЗЛД са въведени 1673 заявления за регистрация на администратори на лични данни.

След въвеждането се извършва проверка за коректност и съответствие на данните и одобрение от проверяващ служител. Тези администратори, които извършват първоначална регистрация след одобрение от проверяващия служител биват включени в един от двата списъка:

- предложение към комисията за вписване в регистъра по чл.10, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД – когато не обработва данни по смисъла на чл.5 от ЗЗЛД;
- предложение към комисията за проверка по 17б - когато обработва данни по смисъла на чл.5 от ЗЗЛД.

Големият брой обработени заявления, съответно доведе до необходимостта от извършване на значителен брой предварителни проверки по чл. 17б. Сравнението на броя необходими проверки по 17б само за периода 01.01 - 31.08.2010 г. с предходните две години е илюстрирано на графиката:

Освободените от регистрация с решение на комисията администратори на лични данни към момента са 5014, като само за последните два месеца техният брой е 1595. На графиката е илюстрирано съотношението на освободените от регистрация АЛД за периода 01.07 – 31.08.2010 г. спрямо целият период до 30.06.2010 г.

Тези администратори, които са включени в списъка на предложените за вписване, се предлагат на заседание на комисията и след решение им се издава на уникален идентификационен номер. Веднага след вземане на решението администраторът бива вписан в “Регистъра на АЛД и на водените от тях регистри с лични данни”. Към настоящия момент в регистъра са вписани над 65890 АЛД, като само за последните два месеца техният брой е 15893.

Регистърът на вписаните администратори на лични данни и Списъкът на освободените от регистрация с решение на КЗЛД са публични и са достъпни от интернет страницата на комисията в раздела „Администратори на лични данни”, „Публични регистри”..

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Начало
Институцията
Правна рамка
Практика
Справочник
Контакти

Администратори на лични данни

Подаване на жалби

Въпроси и отговори

Международно сътрудничество

Анкета

Начало » Администратори на лични данни

Администратори на лични данни

Общи указания и срокове за регистрация на администратори на лични данни

Регистрация на администратори на лични данни

Подробни указания за използване на системата за електронна Регистрация на Администраторите на Лични Данни (eРАЛД)

Информационна система за Електронна Регистрация на Администратори на Лични Данни (eРАЛД)

Публични регистри

- Регистър на вписаните администратори на лични данни
- Регистър на освободените от регистрация администратори на лични данни
- Регистър на администратори на лични данни с отказана регистрация

Обща терминология и най-често задавани въпроси

English

търсене

Годишни отчети

Информационен бюлетин

Съобщения

Предстоящи събития

По жалби

План за проверки

За медиите

Конкурси

Календар на събитията

Август 2010

П	В	С	Ч	П	С	Н
						01
02	03	04	05	06	07	08
09	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ В ШЕНГЕНСКОТО ПРОСТРАНСТВО

РЕШЕНИЯ НА КЗЛД

РЕШЕНИЯ ПО ЖАЛБИ

РЕШЕНИЕ

№ 8116/16.06.2010 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венета Шопова и членове: Красимир Димитров, Мария Матева, Валентин Енев и Веселин Целков, на открито заседание, проведено на 16.06.2010 г., на основание чл.10, ал.1, т.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), разглежда жалба с рег. № 8116/02.06.2010г., подадена от Й.Х. срещу МВР.

Жалбоподателката Й.Х. сезира КЗЛД с жалба, в която твърди, че органите на МВР – ОД МВР-Шумен неправомерно обработват нейни лични данни, изразяващо се в неправомерно разпространение на постоянния ѝ адрес, в нарушение на разпоредбите на чл.2,ал.2, т.1 и чл.4, ал.1, т.1 от ЗЗЛД, излагайки следната фактическа обстановка:

Областна дирекция на МВР-Шумен изпраща писмо рег.№ 13586/07.06.2009 г. до Висшия адвокатски съвет, с което отправя запитване до ВАДвС дали жалбоподателката Й.Х. има правоспособността на действащ адвокат. В писмото се съдържат нейните три имена, ЕГН и постоянен адрес.

Жалбоподателката счита, че е налице неправомерно предоставяне на нейни лични данни от страна на ОД МВР- Шумен на ВАДвС, като целта на обработването се надхвърля с посочването на постоянния ѝ адрес. Сочи, че нужната информация би могло да се получи, като ОДМВР – Шумен посочи в писмо рег. № 13586/07.06.2009 г., изпратено до ВАДвС, само ЕГН–то ѝ като по този начин тя би била идентифицирана еднозначно и би се избегнала възможността за дублиране на имената ѝ.

Жалбоподателката счита, че отразената информация в цитираното писмо – постоянен адрес, съгласно чл.1от Закона за гражданската регистрация (ЗГР), е данна, която отличава едно лице от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права.

Към жалбата се прилагат копия от писмо рег.№ 13586/07.06.2009 г. на ОДВР Шумен, писмо изх.№ 522/16.06.2009 г. на ВАДвС и писмо изх.№ 225/08.03.2010 г. на ВАДвС.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, които са свързани с физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна, социална или друга идентичност на лицето.

Съдържащата се в писмо рег. № 13586/07.06.2009 г. на ОДВР Шумен до ВАДвС информация относно постоянния адрес на жалбоподателката е недостатъчна, за да може тя да бъде еднозначно идентифицирана. Според чл.93,ал.1, във връзка с чл.89,ал.1 от ЗГР постоянният адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистрите на населението и адресът се явява еднозначно описание на мястото където лицето живее или където то получава кореспонденцията си.

В писмото на ОДВР Шумен до ВАДвС обаче, се съдържа информация освен за постоянния адрес и за трите имена и ЕГН на жалбоподателката и чрез тази информация - в съвкупност, жалбоподателката може да бъде еднозначно идентифицирана.

Предоставянето на личните данни на Й.Х. от страна на ОД на МВР Шумен на ВАДвС представлява „обработване на лични данни” по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗЗЛД.

Законът за защита на личните данни урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни.

В чл.10, ал.1,т.7 от ЗЗЛД е регламентирано правомощието на Комисията да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица. В случая жалбоподателката счита, че е налице незаконосъобразно разпространение на нейните лични данни.

Жалба, рег. № 8116/02.06.2010г. съдържа всички, посочени в чл.30,ал.1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация реквизити, поради

което се явява редовна.

Жалбата е подадена в срока по чл.38, ал. 1 от ЗЗЛД, от надлежна страна и при наличието на правен интерес.

Същевременно, жалбоподателката Й.Х. на 21.01.2010 г. е сезирала Комисията за защита на личните данни с жалба, рег. № Ж-10/21.01.2010, подадена срещу МВР, в която твърди, че органите на МВР-ОД МВР-Шумен неправомерно обработват нейни лични данни, изразяващо се в неправомерно разпространение на единния й граждански номер, в нарушение на чл.2, ал.2, т.1 и чл.4, ал.1, т.1 от ЗЗЛД, именно чрез същото писмо рег. № 13586/07.06.2009г. на ОДВР Шумен до ВАДвС, с което е отправено запитване към ВАДвС дали жалбоподателката има правоспособността на действащ адвокат.

Предоставянето на личните данни на Й.Х. от страна на ОД МВР Шумен на ВАДвС, чрез цитираното писмо-запитване, както и отговорът на ВАДвС - изх. № 522/ 16.06.2009г е осъществено във връзка с гр.д. № 601/2008 г. по описа на РС – Шумен.

С Решение № 10/17.03.2010 г. Комисията за защита на личните данни оставя без уважение цитираната жалба като неоснователна. Това решение жалбоподателката Й.Х. обжалва пред Върховния административен съд с жалба вх. № Ж-10/09г. от 16.04.2010. По повод жалбата, във Върховния административен съд е образувано адм. дело № 7607/2010 г., което към настоящия момент не е приключило.

С оглед гореизложеното, на основание чл.38, ал.1 от ПДКЗЛДНА, съблюдавайки принципите на служебното начало, съгласно чл.9 от АПК и за установяване на истинността по случая, съгласно чл.7 от АПК, на основание чл.54, ал.5, във връзка с чл.36, ал.1 от АПК, Комисията за защита на личните данни

РЕШИ:

1. Обявява жалба рег. N 8116/ 02.06.2010г. от Й.Х. срещу МВР – ОДМВР- Шумен за допустима.

2. Спира административното производство по жалба рег. N 8116/ 02.06.2010г. поради наличие на съдебно производство, образувано по жалба вх. № Ж-10/09г. от 16.04.2010, неприключило пред ВАС и преюдициално по отношение на настоящото производство.

Решението да се съобщи на заинтересованите лица по реда на АПК.

Настоящото решение подлежи на обжалване, в 14 дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ

5539/07.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни в състав: Председател: Венета Шопова и членове Валентин Енев, Мария Матева и Веселин Целков на закрито заседание, проведено на 07.07.2010 г., на основание чл. 10 ал. 1 т. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и във връзка с изискването на чл. 27, ал. 2 от АПК към административните органи за проверка на предпоставките за допустимост на искането, разглежда по допустимост искане с вх. №5539/25.02.2010 г. от Д.Я. срещу “Юробанк И Еф Джи България” АД.

Постъпило е искане по електронната поща от Д.Я., с което се уведомява Комисията, че на 22.01.2010г. Д.Я. е посетила в клон на “Юробанк И Еф Джи България” АД в гр. Р. с цел, да подаде заявление за получаване на извлечение от движението по кредитната й карта на електронната поща. Възникнал спор, за това че служителката на банката поискала да копира личната й карта във връзка

със заявлението. Молителката посочва, че е налице злоупотреба с личните й данни от служител в друга банка, която злоупотреба се изразява в това, че има дебитна карта на нейно име, без да е подавала заявление за нея. Моли Комисията за оказване на съдействие.

В чл.30 от ПДКЗЛДНА са посочени реквизитите, които трябва да съдържа искането оправено до Комисията за защита на личните данни. Формата на искането за откриване на административно производство е определена и в чл.29, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс. Писменото искане трябва да съдържа пълното име и адреса на лицето, от което изхожда, естеството на искането дата и подпис.

Постъпилото искане не съдържа посочените реквизити и от него не може да се установи подателят му, тъй като същия не е индивидуализиран с три имена. От имейла, чрез който е направено искането също не може да се индивидуализира подателя. В искането не е конкретизирано, в какво следва да се състои съдействието на Комисията.

В изпълнение на чл.30, ал.1 и ал.2 от Административно-процесуалния кодекс с писмо изх.№5539/09.03.2010г. на Председателя на КЗЛД са дадени указания на молителката, като й е указано, че искането страда от пороци и на основание чл.30, ал.2 от АПК следва да ги отстрани в тридневен срок от получаване на съобщението за това. Указано й е също така, че при неизпълнение на дадените указания образуваното административно производство ще бъде прекратено. Писмото е изпратено на посочения в искането адрес. До 10.06.2010г. в Комисията не се е върнало известието за доставка /обратната разписка/, което наложи да се подготви повторно писмо до молителката. Повторното писмо е получено от госпожа Д.Я. на 14.06.2010 г. Срокът за изпълнение на дадените указания е изтекъл на 17.06.2010г. и нередностите в искането не са отстранени.

Искането няма да бъде разгледано по същество, поради факта, че не съдържа изискуемите се от закона реквизити. В законово определения срок, нередностите на жалбата не са отстранени, поради което на основание чл.30, ал.3 от ПДКЗЛДНА, жалбата е недопустима, следва да се остави без разглеждане и административното производство да се прекрати.

С оглед на изложеното и на основание чл.10, ал.1, т.1 от ЗЗЛД, във връзка с чл.30, ал.3 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация, Комисията

РЕШИ:

Оставя без разглеждане искане с вх. № 5539/25.02.2010г. от Д.Я. срещу “Юробанк И Еф Джи България” АД като нередовна и прекратява административното производство.

Решението да се съобщи на заинтересованата страна по реда на АПК.

Настоящото решение подлежи на обжалване, в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ

№ 8740/07.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в състав: Председател: Венета Шопова и членове: Валентин Енев, Мария Матева и Веселин Целков на закрито заседание, проведено на 07.07.2010 г., на основание чл. 10 ал. 1 т. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и във връзка с изискването на чл. 27, ал. 2 от АПК към административните органи за проверка на предпоставките за допустимост на искането, разгледа по допустимост жалба с вх. №8740/22.06.2010 г. от П.Н.К. срещу адвокат М.Р.К. при Адвокатска колегия гр. Р.

В жалбата на П.Н.К. е изложено, че адв. М.К. на 11.06.2009г. като представител на лицето С.М. е изготвил и подписал молба, която е депозирана в Районен съд гр. Р. по гр.д. №699/2009г. В молбата

на адв. Кинов до съда са посочени трите имена на жалбоподателят, единият му граждански номер и постоянният му адрес. Жалбоподателят заявява, че не е давал изричното си съгласие, личните му данни да бъдат обработени от адв. К. В жалбата се твърди, че по делото адв. К. е представил и други документи, в които също се съдържат личните данни на жалбоподателя.

Господин П.Н.К. иска, да бъде извършена проверка, от която да се установи дали са нарушени правата му по ЗЗЛД, Закона за класифицираната информация, Етичния кодекс на адвоката и други нормативни актове.

Жалбата, с която е сезирана КЗЛД е адресирана и до Висшия адвокатски съвет, Адвокатската колегия в гр. Р. и до Представителството на Европейската комисия, Генерална дирекция “Правосъдие, свобода и сигурност”.

Към жалбата е представено копие на молба-становище от С.Д.М., представлявана от адв. М.К. по гр.д. №699 по описа на Районен съд гр. Р.

Жалбата се явява процесуално недопустима по следните съображения:

В чл. 27, ал. 2, т. 6 от АПК законодателят обвързва преценката на допустимостта на искането с наличие на специални изисквания, установени със закон. Приложимостта на Закона за защита на личните данни е свързана със защита на физическите лица във връзка с обработването на техните лични данни от лица, имащи качество на администратори на лични данни по смисъла на легалната дефиниция на чл. 3. Тоест, това изискване се явява абсолютна процесуална предпоставка, с оглед на която следва да се прецени допустимостта на жалбата. В конкретния случай, жалбата е насочена срещу физическо лице, което не е администратор на лични данни по смисъла на закона, поради което Комисията не може да упражни правата си по чл. 10, ал. 1 т. 7 от ЗЗЛД. Съгласно цитираната разпоредба, Комисията разглежда жалби срещу актове и действия на администратори на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон.

По смисъла на чл.3 от ЗЗЛД, адвокатите са администратори на лични данни. В разглеждания случай, видно от представената молба-становище до Районен съд гр. Р. по гр.д.№699/2009г. адв. М.К. действа като пълномощник на С.М. и не следва да се приеме, че на собствено основание е определил целите, за които са обработени свързаните с жалбоподателят лични данни. Конкретната цел за обработването на данните е определена от С.М. – ищец в образуваното пред Районен съд гр. Р., която не е администратор на лични данни. Липсата на пасивно легитимирана страна в административното производство е пречка за развиването му. Липсата на пасивно легитимирана страна в административното производство е пречка за развиването му.

С оглед гореизложеното, поради невъзможността да се конституира ответна страна- администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД и в съответствие с чл. 27, ал. 2, т. 6 от АПК, на основание с чл. 10, ал. 1, т. 7, Комисията,

РЕШИ :

Прекратява административното производство образувано по жалба с рег. №8740/22.06.2010г. от П.Н.К. срещу адвокат М.Р.К. към адвокатска колегия гр. Р.

Решението да се съобщи на страните в административното производство по реда на АПК.

Решението на Комисията може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ
№ 8841/14.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в състав: Венета Шопова, Красимир Димитров, Валентин Енев и Веселин Целков на открито заседание, проведено на 14.07.2010 г., на основание чл. 10 ал. 1 т. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и във връзка с изискването на чл. 27, ал. 2 от АПК към административните органи за проверка на предпоставките за допустимост на искането, постави на разглеждане жалба с рег. № 8841/25.06.2010 г. от Г.К. срещу “М.” ЕООД- гр. П.

Г.К. сезира КЗЛД с жалба, в която твърди, че “М.” ЕООД- П. обработва неправомерно личните му данни в противоречие с разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, като за целта излага следните факти:

В средата на месец юни 2010 г. във връзка с процедура по вземане на кредит, жалбоподателят е уведомен от банковите служители, че има сключен договор с фирма “М.” ЕООД- П., като договорът е сключен на 25.02.2010 г. и регистриран в НОИ- П. на 27.02.2008 г. Г.К. извършва справки в НОИ П., НАП П., в регистър ДАКСИ, които потвърждават информацията относно наличие на сключен договор с посоченото дружество.

Жалбоподателят декларира, че никога не е работил в посочената фирма.

Жалбата е отправена и до Районна прокуратура-П., ТД на Агенцията по приходите- П. и до Инспекцията по труда.

С жалбата си г-н К. настоява за проверка на изнесените от него факти, за установяване на лицето, злоупотребило с личните му данни и ангажирането му с наказателна отговорност за извършеното престъпление.

Към жалбата се прилагат- справка от НОИ за подадено уведомление за ЕГН-7201084520; справка от НАП за актуално състояние на всички трудови договори за ЕГН-7201084520; справка за осигурените лица от фирма “М.” ЕООД за период от 05.2009 до 06.2010 г.; справка от ДАКСИ за фирма “М.” ЕООД.

Жалбата се явява процесуално недопустима по следните съображения:

ЗЗЛД урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Съгласно чл. 1, ал. 5 неговата приложимост за целите на отбраната, националната сигурност и обществен ред, както и за нуждите на наказателното производство е обусловено дотолкова, доколкото в специален закон не е предвидено друго. Тази разпоредба изключва приложението на закона по отношение на онези случаи, при които обработването на личните данни изпълнява фактически състав на инкриминирано деяние. В тези случаи специален закон се явява НК, а реализирането на съответната наказателна отговорност се извършва по реда на НПК. Това следва и от разпоредба на чл. 33, ал. 1 от ЗАНН, съгласно която в случаите, когато за дадено деяние е възбудено наказателно преследване от органите на прокуратурата, административнонаказателно производство не се образува.

Съставянето и използването на неистински официален документ, както и удостоверяването на неверни обстоятелства в него съставляват документи престъпления по смисъла на чл. 311 във вр. с чл. 308 от НК. В случая установяването на факта дали данните на жалбоподателя са обработвани с престъпна цел са действия в компетентността на разследващите органи, поради което наказателното преследване следва да се осъществи по реда на НПК.

В този смисъл е необходимо Комисията да бъде уведомена за хода и резултатите от текущата предварителна проверка от ОД на МВР- П., както и последващото й прокурорско постановление, което да установи дали са налице достатъчно данни за образуване на досъдебно производство.

С оглед гореизложеното, на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 5 от ЗЗЛД, Комисията

РЕШИ :

Спира административното производство по жалба с рег. № 8841/ 25.06.2010г. от Г.К. срещу “М.” ЕООД- гр. П.

Производството следва да се възобнови служебно или по искане на една от страните, в слу-

чай че разследващите органи установят, че няма данни за образуване на досъдебно производство.

Решението на Комисията може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ

№8756/21.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни в състав: Председател: Венета Шопова и членове Красимир Димитров, Валентин Енев и Мария Матева на заседание, проведено на 21.07.2010 г. / Протокол №27/ разгледа жалба рег.№8756/22.06.2010г. получено по електронната поща от М.Н.Б. срещу БТК АД.

На основание чл.25, ал.1 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.38, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ е образувано административно производство.

Жалбата от М.Н.Б. е изпратена по електронната поща като прикачен файл. В жалбата е посочено, че госпожа М.Н.Б. от 1989г. е абонат на БТК и ползва услугата – фиксиран телефонен пост. Преди 2 години била освидетелствана от ТЕЛК и е прехвърлила телефонния пост на нейно име, за да се възползва от предлаганата от “БТК” АД услуга “Инвалид 300”. На 25.05.2010г. ТЕЛК е удължил срока на решението с още 3 години и на 01.06.2010г., жалбоподателката е отишла в офис на дружеството, за да представи новото решение на ТЕЛК. Целта ѝ била, да продължи да ползва изключенията от нея тарифен план. Поради наличието на технически проблем в системата на компанията, представянето на решението не е отразено, но служителят в офиса заявил на госпожа М.Н.Б., че на следващия ден, след отстраняване на проблема, то ще бъде вписано. На следващия ден, съпруга на жалбоподателката се обадил в офиса и от там му съобщили, че решението на ТЕЛК е заведено и абоната ще продължи да ползва досегашния си тарифен план. След направена справка от страна на госпожа М.Н.Б. се установило, че системата автоматично я е прехвърлила на друг тарифен план “У дома 50”.

Искането на жалбоподателката е да се установи къде ѝ е загубено решението на ТЕЛК, което е подадено на 01.06.2010г., както и защо се предлага услугата “Инвалид 300”, след като поради немарливо отношение на служителите в “БТК” АД не я изпълняват. С жалбата се иска още да бъде продължен тарифния план, който е ползвала.

Жалбата, с която е сезирана КЗЛД е адресирана и до изпълнителния директор на “БТК” АД, Председателя на КРС и Председателя на КЗП.

В чл.30 от ПДКЗЛДНА са посочени реквизитите, които трябва да съдържа искането оправено до Комисията за защита на личните данни. Формата на искането за откриване на административно производство е определена и в чл.29, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс. Писменото искане трябва да съдържа пълното име и адреса на лицето, от което изхожда, естеството на искането дата и подпис.

Жалбата не съдържа посочените реквизити, не е подписана.

Изготвено е писмо до жалбоподателката изх.№8756/30.06.2010г., в което ѝ е указано, че искането страда от пороци и на основание чл.30, ал.2 от АПК следва да ги отстрани в тридневен срок от получаване на съобщението за това. Указано ѝ е също така, че при неизпълнение на дадените указания образуваното административно производство ще бъде прекратено. Писмото е препратено на 30.06.2010г. на посочения адрес. Видно от известие за доставка /обратна разписка/ писмото е получено от госпожа М.Н.Б. на 05.07.2010г. Срокът за изпълнение на дадените указания е изтекъл на 08.07.2010г.

В законово определения срок, нередностите на жалбата не са отстранени, поради което на

основание чл.30, ал.3 от ПДКЗЛДНА, жалбата е недопустима.

С оглед на изложеното и на основание чл.10, ал.1, т.1 от ЗЗЛД, във връзка с чл.30, ал.3 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация, Комисията,

РЕШИ:

Остава без разглеждане жалба рег. №8756/22.06.2010г. от М.Н.Б. срещу БТК АД като нередовна и прекратява административното производство.

Решението да се съобщи на заинтересованата страна по реда на АПК.

Настоящото решение подлежи на обжалване, в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

РЕШЕНИЕ

№ 8155/22.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венета Шопова и членове: Красимир Димитров, Мария Матева и Валентин Енев, на открито заседание, проведено на 22.07.2010 г., на основание чл.10, ал.1, т.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), разгледа жалба с рег. № 8155/10/03.06.2010г., подадена от П.Д.М. срещу „Българска телекомуникационна компания”АД.

Жалбоподателят П.Д.М. сезира Комисията за защита на личните данни с жалба, в която излага следните твърдения:

На 08 юли 2008 г. той сключва договор с „Българска телекомуникационна компания”АД за откриване на телефонен пост и интернет за къщата си в град М.

Сключеният договор предвижда едновременно откриване на телефонен пост и включване на интернет, тъй като „БТК”АД не предлага отделно включване на интернет.Общата месечна цена на услугата е около двадесет и осем лева.

След изтичане на дванадесет месеца от сключване на договора му с „БТК” АД, при заплащане на таксата за месец август 2009 г., от жалбоподателя е поискана сума от около тридесет и три лева. На въпроса защо таксата е завишена, той получава отговор, че след изтичане на първата година от договора му „БТК”АД има право, едностранно, да променя цените на предоставяните услуги. Според общите условия на договорите с потребителите, право на „БТК”АД е да определи дали и през следващата година ще има нови увеличения.

Предвид тази информация, жалбоподателят иска от служителката в офиса на компанията в град С.З., да бъде прекратен договора му за телефон и интернет. Той е уведомен, че за прекратяване на договора трябва да плати, наведнъж, дванадесет месечни вноски, тъй като след 07.06.2009г. сключеният договор, съгласно общите условия към договорите на „БТК”АД, се преподписва автоматично - за още една година.

Жалбоподателят не разполага със средства, за да заплати изискуемите вноски. Той продължава да заплаща месечните си такси за предлаганата услуга, до настъпване на периода от 01 до 06 юни 2010 г., в който може да отправи предизвестие за прекратяване на договора с „БТК”АД.

На 01 юни 2010г. жалбоподателят посещава офиса на компанията и прави искане за прекратяване на договора му с „БТК”АД за телефонен пост и интернет. Тогава служителката иска личната му карта и след преглед на данните, му поставя въпроса дали има „Вивател карта”.

Господин М. твърди, че никога не е закупувал подобна карта и след проведен телефонен раз-

говор служителката му обяснява, че той не може да подаде искане за спиране на интернет, тъй като не е титуляр.

Жалбоподателят бива уведомен, че въпреки, че той е титуляр на телефона и го плаща, не може да прекрати договора си за интернет и трябва да продължи да заплаща услугата по доставянето му, докато дойде титуляра, на който е прехвърлил интернета, за да прекрати договора. На въпроса кому е прехвърлил интернета и на искането да види подписан от него документ за прехвърлянето, жалбоподателят получава отговор, че не може да му се даде тази информация, защото на компютъра не се виждало кой е новия титуляр. Искането на жалбоподателя за предоставяне на документа, с който е прехвърлил интернета също не се удовлетворява, тъй като служителите не знаят в кой офис в страната е извършено прехвърлянето. Жалбоподателят твърди, че не му е съобщен номера на „Вивател картата”, водеща се на негово име, от кога се говори и дали не се извършват злоупотреби с нея.

След като не получава съдействие под предлог, че не може да му се даде друга информация с оглед фирмена тайна и защита на данните, жалбоподателят заявява, че няма да напусне офиса на „БТК” АД, докато не говори с управителя.

Тогава след телефонен разговор с централата в София е уведомен, че ще му се изготви предизвестие за закриване на телефонния пост, а за интернета следва да отправи жалба до офиса в град София. Такава жалба той пише на място и завежда под вх. № 4502-01107 / 01.06.2010г. Жалбоподателят е информиран, че ще се извърши вътрешна проверка по случая и в тридесет дневен срок, ще бъде уведомен дали ще плаща интернет и докога.

Жалбоподателят счита, че е извършена злоупотреба с неговите данни, с подписа му и като цяло с правата му на потребител, иска от КЗЛД да бъде извършена проверка по случая и да се установи дали е злоупотребено с личните му данни и подписвани ли са с тях договори, без негово знание и съгласие.

Към жалбата е приложено копие от Договор № S1-317289725 от 08.07.2008 г. между БТК” АД и П.Д.М. за домашен телефонен пост.

С писмо изх. № 8155/10/11.06.2010г. на Председателя на КЗЛД до господин Жан Люк Москени, представител на „БТК” АД, е изискано предоставяне на писмено становище по визираните в жалбата на П.Д.М. факти и обстоятелства, включително и информация какви лични данни на жалботодателя обработват.

С писмо вх. № 8155/10/25.06.2010 г. „БТК” АД изразява становището си по жалбата на П.Д.М. като излага следните факти:

На 14.07.2008 г. „БТК” АД сключва с П.Д.М. 12-месечен договор за предоставяне на услугата ADSL, чийто срок изтича на 14.07.2009г., но тъй като не е получено писмено уведомление за прекратяване, договорът е продължен за нов период от дванадесет месеца.

От „БТК” АД сочат, че договорът е сключен при условията на промоция „ADSL Лятна промоция 2008г.” и през първата година от срока му жалбоподателя е ползвал отстъпка в размер на пет лева от месечната цена. След изтичане на първата година от договора, срокът на отстъпката е изтекъл и съответно клиентът заплащал цена от двадесет и пет лева.

Според „БТК” АД при запитването, направено от П.Д.М., в магазина им на 01.06.2010 г., на жалбоподателя първоначално е отговорено, че не може да бъде прекратен договорът за ADSL. С оглед избягване на евентуална грешка той е посъветван да подаде писмено заявление за прекратяване на договора, на което ще получи отговор в срок от тридесет дни, съгласно действащите Общи условия за предоставяне на услугата.

БТК” АД твърди, че след получаване на писменото предизвестие за прекратяване от 01.06.2010г. на господин М. до БТК „Обслужване на клиенти”, е извършена проверка и е установено, че жалбоподателят има право да прекрати договора без неустойка и няма сключени договори за мобилни услуги.

В становището по случая се сочи, че от „БТК” АД е подготвен отговор до жалбоподателя и че договорите за фиксиран телефонен пост и ADSL ще се прекратят с изтичане на тридесет дневното предизвестие – на 01.07.2010 г.

В становището се отбелязва, че „БТК” АД, в качеството си на администратор на лични данни

и оператор на електронни съобщения, за срока на договорите за фиксиран телефонен пост и интернет (ADSL) е събирал и обработвал единствено лични данни на жалбоподателя, необходими за индивидуализирането му като страна по договора – три имена, ЕГН и постоянен адрес, във връзка с предоставяне на услугите фиксиран телефон и ADSL.

Предвид, изложените в становището факти и обстоятелства, „БТК” АД счита, че жалбата на господин М. е неоснователна и не е налице незаконосъобразно обработване на личните му данни.

Към становището са приложени заверени копия от:

Договор № S1-317289732 от 14.07.2008 г. между „БТК” АД и П.Д.М. за предоставяне на ADSL услуги, Условия на промоция ”БТК ADSL Лято 2008 г.” и пълномощно на Йована Михайлова Славова, юрисконсулт в „БТК” АД.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, които са свързани с физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна, социална или друга идентичност на лицето.

КЗЛД е независим надзорен държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на лични данни, както и контрола по спазването на ЗЗЛД, чиято цел е да гарантира неприкосновеността на личността и личния живот на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни.

Съгласно чл.27, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ административния орган е длъжен да провери, при постъпване на искането, предпоставките за допустимостта на жалбата, относно производството по издаване на индивидуалния административен акт.

Материалите, събрани по жалбата на П.Д.М., а именно: копия от Договор № S1-317289725 от 08.07.2008 г. и Договор № S1-317289732 от 14.07.2008 г. между „БТК” АД и Петьо Димитров М. за услугите фиксиран телефон и ADSL и копието на Условия на промоция ”БТК ADSL Лято 2008 г.” предпоставят извода, че „БТК” АД, в качеството си на администратор на лични данни е събрала и обработила единствено лични данни на жалбоподателя, необходими за индивидуализирането му като страна по горесцитираните договори, при условията на промоцията ”БТК ADSL Лято 2008 г.”

Прочее, с условията на промоцията ”БТК ADSL Лято 2008 г.” и с Общите условия на договорите между „БТК” АД и абонатите на услуги, предоставяни чрез обществената далекосъобщителна фиксирана мрежа на дружеството, жалбоподателят се е съгласил със самото подписване на Договор № S1-317289725 от 08.07.2008 г. и Договор № S1-317289732 от 14.07.2008 г. между него и „БТК” АД.

Липсват приложени писмени доказателства в подкрепа на твърденията на жалбоподателя, че не е титуляр на доставяната услуга интернет (ADSL) и с неговия подпис тя е прехвърлена на друг титуляр, както и че на негово име се води „Вивател карта”.

Не е в компетентността на Комисията за защита на личните данни да установи фалшифициран ли е подписа на жалбоподателя П.Д.М. и дали с подписа му, без негово знание и съгласие, са подписвани прехвърлителни договори, нито дали на негово име се води „Вивател карта”, без той да е купувал такава.

Комисията за защита на личните данни не е разследващ орган и тези действия не са включени в правомощията ѝ.

Установяване достоверността на подпис не попада в приложното поле на Закона за защита на личните данни, а е предмет на евентуален наказателен процес, тъй като използване на неистински подпис може да бъде квалифицирано като престъпление по смисъла на чл. 308 и сл. от Наказателния кодекс. Компетентни органи в тези случаи са органите на прокуратурата.

В този смисъл Комисията указва на жалбоподателя П.Д.М., че той разполага с правната възможност да сезира компетентните органи с фактите и обстоятелствата, изнесени в жалбата му до КЗЛД.

Съгласно чл. 81 във връзка с чл. 24, ал. 4 от Наказателно процесуалния кодекс наказателно производство се образува по тѣжба на пострадалия. В тази връзка не намира приложение нормата

на чл. 31, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, която въвежда в задължение образуваната административна преписка да бъде изпратена служебно по компетентност. Още повече, че органите на прокуратурата не са административни органи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК и актовете, които издават нямат характер на административни актове.

Предвид изложеното и на основание чл. 27, ал. 2, т. 3 и т. 6 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 1 и ал.2 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни

РЕШИ:

Обявява жалба рег. № 8155/10/03.06.2010г., подадена от П.Д.М. срещу „Българска телекомуникационна компания”АД за недопустима и прекратява образуваното административно производство.

Решението да се съобщи на заинтересованите лица по реда на АПК.

Настоящото решение подлежи на обжалване в 14 дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни, пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

РЕШЕНИЕ

№ 8759/22.07.2010 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венета Шопова и членове: Красимир Димитров, Мария Матева и Валентин Енев, на открито заседание, проведено на 22.07.2010 г., на основание чл.10, ал.1, т.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), разгледа жалба с рег. № 8759/30.06.2010г., подадена по електронен път от Ц.И.Д. и И.К.Д. срещу „Космо България Мобайл” ЕАД.

Жалбоподателите Ц. и И. Д., в жалбата им, постъпила по електронен път в КЗЛД, твърдят, че през последните няколко месеца получават съобщения от номера на „Глобул”-„Космо България Мобайл”ЕАД – съответно от № 0897837039 към господин И.Д. и от № 0896265792 към госпожа Ц.И.Д. Жалбоподателите предполагат, че тези номера вероятно са на служители, работещи в магазини на фирма „Глобул”-„Космо България Мобайл”ЕАД, които имат достъп до информация за номерата на техните телефони и за абонаментните им планове.

Жалбоподателите твърдят, че според договорите им с „Глобул”- „Космо България Мобайл”ЕАД, фирмата има право да им изпраща само системни съобщения. Въпреки неколккратно заявеното пред операторите ѝ на служебен номер 123, желание на жалбоподателите да не получават други съобщения, от фирмата не предприемат мерки за защита на правото им на неприкосновеност като потребители.

Жалбоподателите молят Комисията да предприеме действия за защита на личното им пространство и спокойствие и за лимитиране действията на „Глобул”-„Космо България Мобайл”ЕАД и търговските му представители, според условията на подписаните договори.

В чл.30, ал.1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация /ПДКЗЛДНА/ са посочени реквизитите, които трябва да съдържа искането, отправено до Комисията за защита на личните данни.

Формата на искането за откриване на административно производство е определена в чл.29, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс. Писменото искане трябва да съдържа пълните имена и адреси на лицата, естество на искането, дата и подпис.

Според чл.29, ал.2 от ПДКЗЛДНА писмените искания се подават в деловодството на Комисията за защита на личните данни, с писмо, по факса или по електронен път, по реда на Закона за

електронния документ и електронния подпис, тоест при подаване по електронен път, е нужно подаателя да притежава електронен подпис.

Получената по имейла жалба от господин и госпожа Д. не е подписана и не може да се установи от кого изхожда.

Изготвено е писмо, изх. № 8759/30.06.2010 г. до жалбоподателите, в което е указано, че жалбата им страда от порок и на основание чл.30, ал.2 от ПДКЗЛДНА във връзка с чл.30, ал.1 от АПК, следва да я потвърдят в тридневен срок от получаване на съобщението за това, със собственоръчен или електронен подпис. На жалбоподателите е указано, че при неизпълнение на дадените указания в срок, на основание чл.30, ал.3 от ПДКЗЛДНА, образуваното административно производство ще бъде прекратено.

С писмото, на основание чл.36, ал.2 от АПК, в същия срок, са изискани копия от договорите, сключени между жалбоподателите и „Космо България Мобайл”ЕАД

Със същото писмо, изпратено на 30.06.2010 г., на жалбоподателите е посочена възможността да упражнят правото си по чл.34а от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и предвид нормата на чл.261 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, от тях е изискана информация за естеството на съобщенията, които са получавали от „Глобул”- „Космо България Мобайл”ЕАД.

Видно от обратната разписка, господин Д. е получили писмото лично, на 03.07.2010 г. и срокът за изправяне на нередовностите в жалбата, подадена съвместно с неговата съпруга- госпожа Д., е изтекъл на 06.07.2010 г.

Към настоящия момент жалбата на господин и госпожа Д., пред Комисията за защита на личните данни, не е потвърдена със собственоръчни или електронни подписи.

В Комисията не е получена изисканата информация за естеството на съобщенията, изпращани от „Глобул”- „Космо България Мобайл”ЕАД до семейство Д., нито са предоставени копия от договорите, сключени от господин и госпожа Д. с „Космо България Мобайл”ЕАД.

Съгласно чл.29, ал.1 и ал.2 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация /ПДКЗЛДНА/, производствата пред КЗЛД започват по писмено или устно искане на физическо или юридическо лице или по инициатива на комисията, като писмените искания се подават в деловодството на Комисията, с писмо, по факса или по електронен път по реда на Закона за електронния документ и електронния подпис.

Жалбоподателите, господин и госпожа Д., въпреки указанията в изпратеното им от КЗЛД, писмо изх. № 8759 / 30.06.2010 г., не потвърждават с подписите си получената по електронен път жалба.

В законоустановения – тридневен, срок не предоставят копия от договорите, сключени между тях и „Космо България Мобайл”ЕАД, нито информация за естеството на съобщенията, които са получавали от „Глобул”- „Космо България Мобайл”ЕАД.

С оглед гореизложеното, на основание чл. 30, ал.1 от АПК, във връзка с чл. 38, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД, и с чл.30, ал.3 от ПДКЗЛДНА, Комисията за защита на личните данни

РЕШИ :

Обявява жалба рег. № 8759/30.06.2010г., подадена от Ц.И.Д. и И.К.Д. срещу „Космо България Мобайл” ЕАД за нередовна и я оставя без разглеждане.

Решението да се съобщи на заинтересованите лица по реда на АПК.

Настоящото решение подлежи на обжалване в 14 дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни, пред Върховен административен съд на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

СТАНОВИЩА НА КЗЛД

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Относно: задължението на администраторите на лични данни да заявят регистър „Видеонаблюдение“, когато обработват лични данни чрез видеозапис от средства за наблюдение.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венета Шопова и членове Красимир Димитров, Валентин Енев, Мария Матева и Веселин Целков на заседание, проведено на 28.07.2010 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 3 от Закона за защита на личните данни, във връзка с постъпили запитвания и сигнали, свързани със задължението на администраторите на лични данни да заявят регистър „Видеонаблюдение“, когато обработват лични данни чрез видеозапис от средства за наблюдение, и като взе предвид, че:

Обработване на лични данни съгласно дефиницията, дадена в §1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на личните данни представлява всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.

От своя страна, лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Специфичните признаци са признаци, свързани с физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна, социална или друга идентичност на лицето.

Предвид изложеното по-горе, се налага извода, че видеозаписите от средствата за наблюдение съдържат „лични данни“ или „лична информация“, тъй като съдържат информация, която по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за защита на личните данни е способна да разкрие физическата идентичност на лицето, което е записано.

С оглед дефиницията, дадена в § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на личните данни, по отношение на личните данни, съхранявани със записите, създадени чрез средствата за наблюдение може да се приеме, че е налице самостоятелен регистър.

Всяко действие по обработване на лични данни следва да се извършва в съответствие с принципите на законосъобразност, целесъобразност и пропорционалност на обработваните данни, като преди това, трябва да е налице поне едно от условията за допустимост на обработваните лични данни, посочени в чл. 4 от Закона за защита на личните данни.

Преди започване обработването на лични данни чрез видеозапис от средства за наблюдение съществува задължение за заявяване на регистър „Видеонаблюдение“ в Регистъра на администраторите на лични данни и на водените от тях регистри, поддържан от Комисията за защита на личните данни на основание чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за защита на личните данни.

Посоченото задължение произтича от нормата на чл. 17 от Закона за защита на личните данни, като неизпълнението на задължението е обвързано с предвидената в чл. 42, ал. 4 от закона санкция.

Едновременно с посоченото по-горе и с оглед правото на информираност на физическите лица досежно действията по обработването на личните им данни (чл. 19 от Закона за защита на личните данни), при пристъпване към извършване на видеонаблюдение, администраторът на лични данни трябва да уведоми физическите лица за целите на извършването на видеонаблюдение, за какъв период ще се съхраняват и за какво ще се събират данните от записите, кой ще има достъп до тях, на какви трети лица ще се предоставят, както и че лицата имат право на достъп до тези записи, в частта, която се отнася до тях.

Когато при видеонаблюдение се обработват лични данни на неопределен кръг физически лица, изпълнението на горните задължения би могло да се осъществи чрез информационни табла, поставени на видно място, от които табла гражданите да са уведомени за използването на такива средства за наблюдение. На информационните табла следва да се посочи информация за администратора на лични данни, включително и информация за осъществяване на контакт с този администратор.

С оглед изложеното по-горе и на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 3 от Закона за защита на личните данни, Комисията за защита на личните данни изразява следното

СТАНОВИЩЕ:

Всеки администратор на лични данни, който ще обработва лични данни чрез създаване на видеозапис от средства за наблюдение е задължен да заяви регистър „Видеонаблюдение” пред Комисията за защита на личните данни за вписване на това обстоятелство в Регистъра на администраторите на лични данни и на водените от тях регистри, поддържан на основание чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за защита на личните данни.

Администраторът на лични данни следва да уведоми физическите лица за извършвано видеонаблюдение чрез информационни табла, поставени на видно място и съдържащи информация, идентифицираща съответния администратор на лични данни, включително и информация за осъществяване на контакт с този администратор.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ

Относно: *Постъпили искания от акредитирани организации, осъществяващи дейност по международно осиновяване за получаване на разрешение от Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) за предоставяне на лични данни в държави членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство и трети страни, във връзка с осъществяваната от тях дейност.*

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), в състав: председател: Венета Шопова, и членове: Красимир Димитров, Валентин Енев и Веселин Целков, на заседание, проведено на 14 юли 2010г. (Протокол № 26), разгледа въпроса относно режима за предоставяне на лични данни от страна на акредитирани организации на територията на Република България към държави членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство и трети страни, във връзка с осъществяване на дейност по международно осиновяване.

Към настоящия момент обществените отношения, които възникват в сферата на международните осиновявания, намират своята правна регламентация в следните нормативни актове: Конвенция за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г. в сила от 3.07.1991 г., Конвенция за защита на децата и сътрудничество в областта на международните осиновявания (Хагска конвенция), Кодекса за международно частно право, Семейния кодекс на РБ, Наредба № 12 от 30 септември 2009 г. за условията и реда за издаване и отнемане на разрешение за посредничество при международно осиновяване и за осъществяване и прекратяване дейността на акредитираните организации, Наредба № 13 от 30 септември 2009 г. за

определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания.

Съгласно Конвенцията за защита на децата и сътрудничество в областта на международното осиновяване всяка договаряща държава определя централен орган, който изпълнява задълженията, възложени му по силата на конвенцията, във връзка с дейностите в областта на международното осиновяване. За Република България функциите на такъв централен орган се осъществяват от Министерството на правосъдието.

Министерството на правосъдието, в качеството му на централен орган, по смисъла на Хагската конвенция, предприема директно или чрез държавни органи или други надлежно акредитирани организации в своята държава всички необходими мерки, с цел да:

- събира, съхранява и обменя информация относно положението на детето и бъдещите осиновители, доколкото е необходимо за извършване на осиновяването;
- улеснява, следи и ускорява процедурата по осиновяването;
- оказва съдействие за развитието на консултативни служби по осиновяванията и за периода след извършването на осиновяванията в своята държава;
- обменя обобщаващи доклади за оценка на опита в областта на международното осиновяване;
- отговаря на обосновани искания от други централни или държавни органи за информация за конкретното положение по дадено осиновяване.

Министърът на правосъдието осъществява дейността по международните осиновявания, упражнява контрол върху дейността на акредитираните организации за посредничество при международните осиновявания, както и издава наредба за реда и условията за водене на регистрите на международните осиновявания.

Министерството на правосъдието (МП) води следните регистри: регистър на децата, които могат да бъдат осиновени от лица с обичайно местопребиваване в чужбина при условията на пълно осиновяване; регистър на осиновяващи с обичайно местопребиваване в чужбина, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в Република България при условията на пълно осиновяване; регистър на осиновяващи с постоянно местопребиваване в Република България, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в чужбина; публичен регистър на акредитираните организации за посредничество при международно осиновяване. Горееизброените регистри са заявени в Регистъра на администраторите на лични данни и водените от тях регистри при КЗЛД от страна на МП. Регистрите при международните осиновявания, водени при МП, се поддържат на хартиен и електронен носител, като регистрите върху хартиен носител се водят в томове, страниците на които се номерират и на корицата на всеки том се отбелязват наименованието на регистъра и номерът на тома. За всяко вписване в съответния регистър на дете, на осиновяващ или съпрузи или на акредитирана организация се определя отделна партида.

Акредитирана организация е юридическо лице с нестопанска цел за осъществяване на общественнополезна дейност, регистрирано по съответния законов ред, вписано в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, воден при МП и получило Разрешение за посредничество при международно осиновяване (чл. 116 от СК). Условията и реда за издаване и отнемане на разрешение за посредничество при международно осиновяване, както и осъществяване и прекратяване на дейността на акредитираните организации по международно осиновяване са определени в Наредба № 12 от 30 септември 2009г. Съгласно тази наредба разрешението се издава след сериозно и пълно проучване на възможностите, знанията и ресурсите, необходими за осъществяване на посредничество, и при условие, че:

- всеки от членовете на управителния орган на заявителя притежава висше образование, не е осъждан и общият му трудов и осигурителен стаж е не по-малък от пет години;
- всеки от членовете на управителния орган на заявителя и лицата, които работят за него, притежават морални качества, подготовка и опит в областта на услугите за деца и международното осиновяване;
- за заявителя работят задължително юрист, психолог, лекар и педагог, а при необходимост - и други подходящи специалисти.

Преди издаване на разрешение за извършване на дейност по международно осиновяване задължително се извършва проверка дали заявителят разполага с постоянен офис за осъществяване на дейността, в който има осигурени:

- условия за комуникация;
- условия за конфиденциалност на информацията;
- условия за информираност;
- присъствие на служител 8 часа дневно.

Преди издаване на разрешение, проверката освен по представените документи към заявлението, се извършва и на място, в офиса на заявителя от комисия в състав, определен със заповед на министъра на правосъдието. Проучването на заявителя се извършва въз основа на представената документация и посещение на място от членове на комисията за проверка на заявените обстоятелства и материалната база с оглед изискванията на чл. 11 от Хагска конвенция от 29 май 1993 г. За проучването комисията съставя протокол по одобрен образец, чиято форма и изискуемо съдържание е посочено в Наредба № 12 от 30 септември 2009 г. Въз основа на извършеното проучване и разгледаните документи комисията изготвя доклад относно констатираните възможности на организацията за осъществяване на посредничество при международно осиновяване и го представя на Съвета по международно осиновяване. Съветът по международно осиновяване незабавно разглежда доклада и приема решение, с което предлага на министъра на правосъдието да издаде или да откаже издаването на разрешение за осъществяване на посредничество. В четиримесечен срок от изтичане на срока за подаване на заявление за издаване на разрешение министърът на правосъдието издава или мотивирано отказва да издаде разрешение.

Дейността на акредитираната организация по международно осиновяване включва:

- подаване на заявление за вписване на осиновяващ в регистъра на осиновяващи с обичайно местопребиваване в чужбина, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в Република България при условията на пълно осиновяване и в регистър на осиновяващи с постоянно местопребиваване в Република България, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в чужбина, придружено от документите, необходими за вписване, съгласно изискванията на Наредба № 13 за определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания;
- уведомяване на осиновяващия за съгласието на министъра на правосъдието за даване ход на процедурата по осиновяване на определеното от Съвета по международно осиновяване дете;
- предоставяне на осиновяващия изготвения от Министерството на правосъдието доклад за осиновявания, снимка на детето, както и други материали, които да подпомогнат осиновяващия при вземане на решението му;
- посредничество и подпомагане установяването на контакт между осиновяващия и осиновявания;
- предоставяне на лицата по чл. 113, ал. 1, т. 3 от СК на получената от съответния централен орган или акредитирана организация информация за определеното за осиновяване дете;
- осигуряване представителство на осиновяващия пред съда;
- подпомагане на осиновяващия при издаването на нов акт за раждане на детето;
- оказване съдействие при издаването на разрешение за напускане от детето на Република България и за влизане в приемащата държава, както и на разрешение за постоянно пребиваване на детето в приемащата държава, а също и за влизане и пребиваване на осиновеното дете в Република България като приемаща държава;
- подпомагане осигуряването на безопасни и подходящи условия за транспортиране на детето;
- оказване на съдействие при допускане на осиновяването от лица, вписани в регистъра по чл. 113, ал. 1, т. 3, и за признаване на осиновяването в Република България при необходимост;
- оказване на съдействие на Министерството на правосъдието като централен орган при поискване.

Съгласно чл. 114, ал.1 от Семейния кодекс при Министерството на правосъдието е създаден Съвет по международно осиновяване (СМО), който орган е междуведомствен и се състои

от председател - заместник-министър на правосъдието, и членове - по един представител на Министерство на правосъдието, Министерство на здравеопазването, Министерство на образованието, младежта и науката, Министерство на труда и социалната политика, Министерство на външните работи и на Държавната агенция за закрила на детето. Председателят и всеки от членовете имат по един заместник. Създаденият към Министерство на правосъдието СМО има важни консултативни правомощия във връзка с осъществяването на дейност по международно осиновяване. Съветът по международно осиновяване: прави предложение до министъра на правосъдието за определяне на подходящ осиновяващ; изразява мнение пред министъра на правосъдието относно молбите на лица с обичайно местопребиваване в чужбина за осиновяване на дете с обичайно местопребиваване в Република България; прави предложение до министъра на правосъдието за издаване на разрешение за посредничество при международно осиновяване; изразява становища и дава препоръки на министъра на правосъдието във връзка с международните осиновявания; прави предложение до министъра на правосъдието за отнемане на разрешението на акредитирана организация. Участието на представители на различни ведомства в Съвета по международно осиновяване осигурява наличието на широка експертна компетентност, която от своя страна се явява предпоставка за по-добра закрила на интересите на детето. Съветът по международно осиновяване е постоянно действащ орган, който заседава ежеседмично.

Съгласно действащите нормативни актове, за да бъде поставено началото на осиновителната процедура, лице с обичайно местопребиваване в чужбина, което желае да осинови дете с обичайно местопребиваване в Република България, трябва да подаде молба с приложени към нея нормативно определен обем и вид документи до Министерство на правосъдието. Молбата се подава чрез Централния орган на съответната държава или чрез акредитирана организация, получила разрешение за посредничество при международно осиновяване от министъра на правосъдието. Молбата може да бъде подадена и от централния орган или от акредитираната организация. Списък на акредитирани организации, получили разрешение от министъра на правосъдието за посредничество при международно осиновяване, е публикуван на официалната електронна страница на Министерство на правосъдието.

Лице с обичайно местопребиваване в чужбина, което желае да осинови дете с обичайно местопребиваване в Република България, се вписва в Регистъра на осиновяващи с обичайно местопребиваване в чужбина, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в Република България при условията на пълно осиновяване на основание подадена молба до МП. Молбата следва да бъде подписана от подателя, с нормативно изискуемите съдържание и приложения, установени с чл. 6 от Наредба №13 от 30.09.2009 г. за определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания и следва да съдържа информация за осиновяващите - име, националност и гражданство, номер на документа на самоличност, дата и място на раждане, държава по обичайно местопребиваване, постоянен и настоящ адрес, информация за икономическото и социалното му положение, информация за централния орган или за акредитираната организация в чужбина, която посредничи на осиновяващия, включително лица за контакт, адрес, телефон, представителство, условия по разрешението на акредитираната организация, както и други обстоятелства, които биха били от значение за осиновяването.

Към молбата следва да бъдат приложени:

- разрешение за осиновяване, съгласно правото на държавата по обичайното местопребиваване;
- документ, удостоверяващ, че осиновяващият не е лишен от родителски права, издаден от компетентен орган;
- социален доклад за осиновяващия, съдържащ информация и за членовете на семейството му, включително здравословното им състояние;
- документ за здравословното състояние на осиновяващия, който да отразява физическото и психическото здраве на лицето, липсата на тежки хронични, заразни венерически болести, СПИН, туберкулоза и други, застрашаващи живота му. От изключително значение е в медицинските свидетелства да се отрази точно посоченото съдържание. Министерство на правосъдието приема медицински свидетелства, издадени най-много една година преди подаването им.

• документ за съдимост на осиновяващия. Когато кандидат-осиновителите са семейство, е необходимо да бъде представено и удостоверение за сключен брак.

При подадена от или чрез акредитирана организация молба следва да бъдат приложени и договор и пълномощно от осиновяващите за осъществяване на посредничество в процедурата по международно осиновяване. Чл. 6, ал. 8 от Наредба № 13 от 30 септември 2009 г. за определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания поставя изискването всички документи от чужбина да бъдат представени в оригинал и в превод на български език, заверен от българското посолство или консулство в съответната държава. Документи, изготвени на територията на държава, която е страна по Конвенцията от 05.10.1961 г. за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове и върху които има поставен апостил, се представят в оригинал и в превод на български език, заверен от Министерство на външните работи на Република България.

Молбата се разглежда в 30-дневен срок от получаването ѝ. При установени недостатъци в нея и/или в представената документация Министерство на правосъдието дава указания за отстраняването им в тридесет-дневен срок. Въз основа на така подадената молба и приложените към нея изискуеми и редовни документи, осиновяващият се вписва в регистъра на осиновяващите, с обичайно местопребиваване в чужбина, които желаят да осиновят дете с обичайно местопребиваване в Република България при условията на пълно осиновяване.

За да получи предложение за дете с постоянно местопребиваване в Република България, осиновяващият следва да бъде определен от Съвета по международно осиновяване за подходящ да осинови конкретно дете от регистъра на децата, които могат да бъдат осиновени от лица с обичайно местопребиваване в чужбина при условията на пълно осиновяване. В срок от 60 дни от вписването на децата в регистъра по чл. 113, ал. 1, т. 1 от СК Съветът по международно осиновяване разглежда кандидатурите за определяне на подходящ осиновяващ съобразно поредността на вписване на осиновяващите в регистъра, изразените от тях предпочитания, както и обстоятелствата от значение за интереса на детето. Министерството на правосъдието е задължено да провери и гарантира качеството осиновяемост на всяко дете, за чието осиновяване отправя предложение към съответен кандидат. По силата на конвенцията това е една от основните и важни функции на централния орган на всяка държава, от която са осиновяемите деца. Дете с обичайно местопребиваване в Република България може да бъде осиновено от лице с обичайно местопребиваване в чужбина, едва тогава, когато са изчерпани възможностите за осиновяването му в страната и съответното дете е вписано в регистъра на децата, които могат да бъдат осиновени от лица с обичайно местопребиваване в чужбина при условията на пълно осиновяване, воден при МП (чл. 110 от СК), освен в случаите, когато съпруг осиновява дете на своя съпруг, при осиновяване на внук от дядо и баба или от единия от тях, както и при осиновяване от роднина по сребрена линия от трета степен. За всяко вписано в горния регистър дете се води досие. Досието на всяко дете се разглежда от съвета по реда на вписването му и се съпоставя с данните на осиновяващите и условията, съдържащи се в разрешенията за осиновяване на дете. Досието съдържа:

- заверен препис от акта за раждане;
- удостоверение за раждане;
- декларации за съгласие за пълно осиновяване от родителите (по образец) и/или заверен препис от решение на съда за вписване в регистъра или заповед за вписване в регионалния регистър на директора на съответната регионална дирекция за социално подпомагане;
- заверен препис от решение/решения на съда за налагане на мярка за закрила по реда на Закона за закрила на детето и/или заповедите на директора на Дирекция “Социално подпомагане” за временно настаняване извън семейството;
- доклад за социалния статус на детето (по образец);
- удостоверение от съответния орган по настойничеството и по попечителството в предвидените от закона случаи;
- документи, удостоверяващи настъпилите обстоятелства, отбелязани в регистрите по международно осиновяване;

- медицинско свидетелство за здравословното състояние на детето, съдържащо резултати от проведените му изследвания, в т.ч. и за СПИН и сифилис (във форма по образец);
- психо-педагогическа характеристика на детето;
- четири удостоверения със залепена снимка на детето в цял ръст, съдържащи имена и единен граждански номер (ЕГН) на детето, които удостоверяват идентичността между детето на снимката и това, на което принадлежат имената и ЕГН;
- доклад относно правния статус;
- удостоверение за родствени връзки на детето;
- доклад за оценка на потребностите на детето.

За определяне на осиновяващ съветът обсъжда всички подходящи кандидатури, като при вземане на решението за определяне на подходящ осиновяващ той се ръководи от възможностите на осиновяващите да осигурят физическо, психическо и социално благополучие на детето и от информацията за личността на осиновявания и другите обстоятелства от значение за осиновяването. Преценката се извършва предимно въз основа на докладите за осиновяващите, изготвени от съответните компетентни органи.

Въз основа на направената преценка, Съветът по международни осиновявания взема решение, което съдържа данни за детето и осиновяващите, както и мотиви относно направения избор и прави предложение до министъра на правосъдието за определяне на подходящ осиновяващ, с обичайно местопребиваване в чужбина за всяко дете, вписано в регистъра.

Ако определеният подходящ осиновяващ е с обичайно местопребиваване в държава, страна по Хагската конвенция, удостоверението за даване ход на процедурата по осиновяване, заедно с доклад за детето, придружен със снимка на детето в цял ръст се изпраща на централния орган на приемащата държава и/или на акредитираната организация посредник.

В двумесечен срок от получаване на доклада за детето от централния орган на приемащата държава, страна по Хагската конвенция или от акредитирана организация, с делегирани правомощия съгласно чл. 22 от Хагската конвенция, следва да постъпят в Министерството на правосъдието уведомление за съгласие или несъгласие за даване ход на процедурата по осиновяване на конкретното дете. В този двумесечен срок в Министерството на правосъдието трябва да постъпи обратно информация съставляваща писмено изразено съгласие или отказ на осиновявания за осиновяването на конкретното дете от страна на централния орган или съответно от акредитираната организация на приемащата държава. Преди да бъде дадено това съгласие, осиновяващият следва да е осъществил контакт с детето, чиято минимална продължителност е не по-малко от 5 дни. Ако осиновяващият не може да се срещне с детето поради заболяване, финансови затруднения, неотложни служебни ангажименти или затруднения в уреждането на пътуването, той представя декларация с нотариална заверка на подписа, съдържаща изявление, че приема риска за произхода и бъдещото физическо и психическо състояние и развитие на детето и посочва причината за липсата на контакт.

В двумесечния срок, заедно със съгласието, в Министерството следва да постъпят и:

- документ, издаден от компетентен орган, удостоверяващ, че правото по обичайното местопребиваване на осиновявания не допуска детето да бъде осиновено втори път, докато не е прекратено съществуващото осиновяване или декларация от осиновявания с нотариална заверка на подписа му, че детето няма да бъде осиновено повторно, ако законът допуска това;
- декларация от осиновявания с нотариална заверка на подписа, че детето няма да бъде подлагано на експериментално лечение и че приживе части от тялото му няма да бъдат използвани за донорски цели;
- декларация, че даденото от тях съгласие не е обвързано с материална облага;
- документ за платена държавна такса (в размер на 50 лв.);
- документ, удостоверяващ, че компетентен орган в държавата по обичайно местопребиваване на осиновявания ще осъществява следосиновително наблюдение на конкретното дете в продължение на 2 години от допускане на осиновяването, в случаите, по чл.12, ал.2 на Наредба 13 от 30.09.2009 г;

Административната процедура завършва с изрично писмено съгласие за осиновяването, дадено от министъра на правосъдието в 14-дневен срок от представяне на необходимите документи.

В тридневен срок от уведомяването за писменото съгласие на министъра на правосъдието в Министерство на правосъдието следва да постъпят молба до Софийски градски съд за допускане на осиновяването и документ за платена държавна такса, събирана от съда, съгласно Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс. В седемдневен срок от получаването им Министерството на правосъдието изпраща служебно молбата и досието в съда.

Акредитираната организация осигурява представителство на осиновяващия пред съда и представя в Министерство на правосъдието заверен препис от съдебното решение за допускане на осиновяването в 7-дневен срок от датата на влизането му в сила. Въз основа на представеното решение министърът на правосъдието издава удостоверение по чл. 23 от Конвенцията за защита на децата и сътрудничество в областта на международното осиновяване, че осиновяването е извършено в съответствие с конвенцията.

Централният орган или съответната акредитирана организация представя в Министерство на правосъдието на всеки шест месеца изготвен от тях доклад за състоянието на детето, до две години след осиновяването му. Докладът следва да отговаря на изискванията за форма, разписани в цитирания по-горе чл. 6, ал. 8 от Наредба №13/2009г.

Когато в регистъра няма вписани подходящи осиновяващи, Съветът по международно осиновяване не може да определи подходящи осиновяващи от вписаните лица или определените осиновяващи са отказали да осиновят дете със здравословен проблем, специални нужди или на възраст над седем години, министърът на правосъдието предприема следните специални мерки:

- публикува веднъж месечно от 25-то до 30-то число на официалната електронна страница на министерството, обща информация за всяко дете;
- предоставя информация и подробни данни за спецификите на конкретно дете по т. 1, по подадено заявление от акредитирана организация, получила разрешение за посредничество от министъра на правосъдието. При необходимост може да бъде предоставена и снимка. Към заявлението се прилага декларация с нотариална заверка на подписа, че информацията и снимката ще бъдат използвани само по предназначение.

Акредитираната организация, на която са предоставени материалите и документите на дете от списъка се задължава да ги върне, ако в двумесечен срок от получаване на информацията касаеща детето не е постъпила молба от осиновяващ в Министерството на правосъдието за извършване на осиновяване. Постъпилата молба за осиновяване на дете се разглежда незабавно.

Видно от изложеното по-горе, при осъществяване на дейност по международно осиновяване е налице следното:

- правното основание за обработване на лични данни (чл. 4, ал. 1. т. 4 от ЗЗЛД) и обемът на обработваните данни са нормативно определени (чл. 26, ал. 2 от Щредба № 13 от 30 септември 2009 г. за определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания);
- срокът, за който ще бъдат обработвани данните, е срокът, за който е издадено разрешението от МП за осъществяване на дейност по МО на съответните АО.

Към настоящия момент, в Комисията за защита на личните данни, са постъпили шест на брой искания от акредитирани организации, осъществяващи дейност по международно осиновяване за получаване на разрешение по чл. 36а от Закона за защита на личните данни за предоставяне на лични данни в държави членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство и трети страни, във връзка с осъществяваната от тях дейност.

С цел осигуряване на максимална защита на данните в процеса по международно осиновяване и предвид деликатната сфера на отношения, които те засягат, по решение на КЗЛД бяха проведени срещи с представители на Министерството на правосъдието. По време на срещите бяха обсъдени възможности за уеднаквяване на изискванията към всички акредитирани организации по отношение на трансферите на данни във връзка с осъществяваната от тях дейност по международно осиновяване. Във връзка с горното от МП бе изискана информация относно:

1. Процедурата по международни осиновявания на деца с обичайно местопребиваване в

Република България (РБ) от лица, с обичайно местопребиваване в чужбина при условията на пълно осиновяване.

- Осиновявания от кандидат - осиновители с обичайно местопребиваване в държави, страни по Хагската конвенция.

- Осиновявания от кандидат - осиновители с обичайно местопребиваване в държави, които не са страни по Хагската конвенция.

Възможността за създаване на типизирани бланки на договори, сключвани между акредитираните организации за посредничество при международни осиновявания с оглед сключване на договореност за спазване на приети с Решение на Комисията на европейските общности от 15 юни 2001 година относно общите договорни клаузи за трансфера на лични данни към трети страни съгласно Директива 95/46/ЕО, изменено и допълнено с Решение от 27 декември 2004 година за изменение на Решение 2001/497/ЕО за въвеждане на алтернативен комплект общи договорни клаузи за прехвърляне на лични данни в трети страни (нотифицирано под номер С(2004) 5271).

Информацията относно различията в процедурата по осъществяване на дейност по международно осиновяване в различните трети държави, както и различията в държави членки на Европейския съюз съобразно спецификите на тяхното вътрешно законодателство. Същата е необходима, тъй като се установи, че в редица случаи съществува ограничение по отношение възможността българска акредитирана организация да влезе в директен контакт със самите кандидат-осиновители. В тези случаи кандидат-осиновителите правят контакт със съответна акредитирана организация на територията на държавата по тяхното постоянно местопребиваване, която от своя страна влиза в отношения с българска акредитирана организация и размяната на документи и информация става аналогично по обратния път.

2. Контрола от страна на МП по отношение на предприетите действия по обработване на информацията, касаеща конкретно дете, предоставена с оглед необходимостта за осъществяване на международно осиновяване, както и контрола по отношение на обратния път на данните в случай на отказ за осиновяване.

Във връзка с горното, с писмо вх. № 6959/14.06.2010г. МП предостави информация на Комисията, както следва:

- МП е предоставило списък на държавите, за които, към настоящия момент, има издадени разрешения за осъществяване на посредническа дейност по международни осиновявания. Това са: Австрия, Андора, Белгия, Великобритания, Германия, Гърция, Дания, Израел, Ирландия, Испания, Италия, Канада, Кипър, Люксембург, Малта, Нидерландия, Норвегия, Португалия, САЩ, Финландия, Франция, Швеция и Швейцария. Всички по-горе изброени държави са страни по Конвенцията за защита на децата и сътрудничество в областта на международните осиновявания от 29.05.1993г., като единствено Ирландия не я е ратифицирала и към настоящия момент не я прилага.

В зависимост от начина, по който се предоставя информацията за детето, изброените по-горе 23 държави, за които има издадено разрешение за посредничество при международно осиновяване, условно могат да бъдат разпределени на три групи:

- Държави, в които международното осиновяване се осъществява само чрез посредничество и договор между акредитирана организация в Република България и акредитирана организация в чужбина: Италия, Швеция, Дания, Норвегия, Франция, Финландия, Нидерландия, САЩ;

- Държави, в които международното осиновяване се осъществява чрез посредничество на акредитирана организация в чужбина, но договора е между акредитирана организация в Република България и физическо лице в чужбина: Австрия, Германия, Испания, Канада, Португалия, Белгия.

- Държави, в които международното осиновяване се осъществява чрез акредитирана организация в Република България и договор с физическо лице в чужбина: Великобритания, Гърция, Израел, Ирландия, Кипър, Малта, Люксембург, Швейцария, Андора.

В писмото е посочено, че по отношение на Франция се осъществяват, както процедури, при които информацията за детето се изпраща от МП на френска агенция по осиновяване - държавна агенция, която я предава на осиновяващите, така и въз основа на договор между осиновяващи и българска акредитирана организация, т.е. разделението, посочено по-горе не е абсолютно.

• Относно възможността за използване на типизирани бланки на договори, съдържащи клаузи за трансфер на данни е посочено, че съгласно чл. 18, ал. 7 от Наредба № 12/2009г. за условията и реда за издаване и отнемане на разрешение за посредничество при международно осиновяване и за осъществяване и прекратяване дейността на акредитираните организации, същите са задължени да сключват договор за посредничество при международно осиновяване с всеки осиновяващ, който представляват. Тези договори се сключват с акредитирана организация или директно с физическото лице. Посочено е също, че договорите, сключвани между АО могат да бъдат рамкови - за съвместна дейност по международно осиновяване или за процедура на конкретни осиновяващи.

• При отказ за осиновяване МП изисква връщане на документите с писмо, както от акредитираната организация, така и от централния орган, на когото са предоставени.

Предоставянето на лични данни от администратор, установен на територията на Република България към друг администратор на лични данни извън страната, се извършва по реда на Закона за защита на личните данни. Посоченият по-горе списък от 23 държави, за които МП към настоящия момент е издало разрешения за осъществяване на дейност по МО и за които се иска разрешаване на трансфер на данни, включва в себе си както страни-членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, а така също и трети страни. Определящ критерий, във връзка с правомощията на КЗЛД при предоставяне на лични данни на трети страни, е принадлежността на държавата, в която се предоставят личните данни - дали е членка на Европейския съюз, на Европейското икономическо пространство или е трета държава.

С оглед възможностите и подходът, по които следва да бъде извършена преценка за прилагане на съответната нормативна разпоредба по отношение на исканите трансфери е и направеното по-долу разделение:

1. Страни-членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство от посочения от МП списък - Италия, Швеция, Дания, Норвегия, Франция, Финландия, Нидерландия, Австрия, Германия, Испания, Португалия, Белгия, Великобритания, Гърция, Ирландия, Кипър, Малта, Люксембург, Швейцария. Съгласно чл. 36а, ал. 1 от ЗЗЛД предоставянето на лични данни в държава членка на Европейския съюз, както и в друга държава - членка на Европейското икономическо пространство, се извършва свободно при спазване на изискванията на този закон. По отношение на тази група държави трансферът на данни, следва да се извършва свободно в нормативно определените процедури, обем, цели и срокове. Не е необходимо разрешение от КЗЛД за предоставянето на лични данни към тези страни.

2. Трети страни, т.е. страни - не членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство от посочения от МП списък - САЩ, Канада, Израел, Андора.

- **По отношение на трансфера на данни към Канада**, към настоящия момент, с Решение на Комисията от 20 декември 2001 година относно констатиране съгласно Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета нивото на адекватна защита на личните данни, осигурявано от канадския закон за защита на личните данни и електронните документи (нотифицирано под номер С(2001) 4539) Комисията на европейските общности се е произнесла, че Канада се оценява като осигуряваща адекватно ниво на защита на личните данни, трансферирани от Общността до получатели, подчиняващи се на закона за защита на личните сведения и електронни документи. В този случай влизаме в хипотезата на чл. 36а, ал. 4, т. 1 от ЗЗЛД, т.е. Комисията за защита на личните данни не извършва преценка на адекватността на нивото на защита на личните данни в трета държава в случаите, когато е необходимо изпълнение на решение на Европейската комисия, с което тя се е произнесла, че третата държава, в която се предоставят лични данни, осигурява адекватно ниво на защита.

- **По отношение на трансферите към Израел** - На 12 юли 2007 г. израелската мисия към Европейския съюз е поискала от Комисията да започне процедурата за обявяване на Израел за страна, която гарантира подходящо равнище на защита за целите, предвидени в членове 25 и 26 от Директивата. Във връзка с горното е приетото на 1 декември 2009 година Становище 6/2009 относно нивото на защита на личните данни в Израел на работна група за защита на данните по член 29. Работната група е изложила в своята оценка, че Израел гарантира подходящо равнище на защита

съгласно разпоредба 6 на член 25 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработката на лични данни и за свободното движение на тези данни по отношение на автоматичните международни трансфери на данни, или ако те не са автоматични, но подлежат на допълнителна автоматична обработка на изraelска територия. Паралелно с това Работната група е насърчила израелските власти в бъдещите законодателни промени, да приемат разпоредби, предвиждащи: прилагането на израелското законодателство за ръчните бази данни, за да се разшири оценката на адекватността спрямо случаите, които не са били обхванати в заключенията на становището; изричното прилагане на принципа на пропорционалност във връзка с цялата обработка на лични данни, извършвана в частния сектор; тълкуване на изключенията за международни онлайн трансфери на данни, предвиджани в член 26, параграф 1 от Директивата, като Работната група ще следи за нормативните промени и изпълнението на очертаните препоръки. Видно от горното, към настоящия момент няма произнасяне на Европейската Комисия, че Израел осигурява адекватно ниво на защита на данните.

- По отношение трансферите към Андора - положението е аналогично с това на Израел. Към настоящия момент няма произнасяне на Комисията, че Израел осигурява адекватно ниво на защита на данните. На 21 май 2008 г. посланикът на Андора към Европейския съюз е поискал от Комисията да открие процедура за обявяване на това, че Андора предлага адекватно равнище на защита по смисъла на член 25, параграф 6 от Директива 95/46/ЕС. Тази процедура е започната и към настоящия момент е прието на 1 декември 2009 година Становище 7/2009 относно нивото на защита на личните данни в Княжество Андора на работна група по член 29, като в същото са отразени редица препоръки, които следва да бъдат приети и отразени в законодателството в сферата на защита на личните данни в Княжество Андора.

Въз основа на гореизложеното, по отношението на предоставяне на данни на АО на територията на Израел и Андора, във връзка с осъществяване на посредническа дейност при МО, следва да бъде налице договор, съгласно който страните поемат ангажимент за спазване на определени стандартни договорни клаузи, приети с Решение на Комисията на европейските общности от 15 юни 2001 година относно общите договорни клаузи за трансфера на лични данни към трети страни съгласно Директива 95/46/ЕО (нотифицирано под номер С(2001) 1539), изменено и допълнено с Решение от 27 декември 2004 година за изменение на Решение 2001/497/ЕО за въвеждане на алтернативен комплект общи договорни клаузи за прехвърляне на лични данни в трети страни (нотифицирано под номер С(2004) 5271).

Както бе посочено по-горе и съгласно информацията, предоставена от МП, съществува възможност дейността по международно осиновяване да се осъществява чрез акредитирана организация в Република България и договор с физическо лице в съответната трета държава (Израел и Андора). В тези случаи физическото лице - кандидат-осиновител се явява администратор на лични данни, съгласно определението на чл. 3 от ЗЗЛД, до приключване на процедурата по международно осиновяване, както в нейната административна, така и в нейната съдебна част. С факта на приключване на процедурата по международно осиновяване и придобиване на качеството „родител” от страна на кандидат -осиновителя, последният изгубва качеството „администратор на лични данни”, тъй като от този момент той започва да обработва данните за свои лични или домашни дейности.

Съгласно чл. 2 на Наредба № 13 от 30 септември 2009г. за определяне на условията и реда за даване на съгласие за международно осиновяване и за воденето на регистрите на международните осиновявания, международното осиновяване се извършва в интерес на детето в съответствие с чл. 21 от Конвенцията за правата на детето от 20 ноември 1989 г. (ратифицирана с Решение на ВНС - ДВ, бр. 32 от 1991 г.) (ДВ, бр. 55 от 1991 г.) и с Конвенцията за защита на децата и сътрудничество в областта на международното осиновяване от 29 май 1993 г. (ратифицирана със закон - ДВ, бр. 16 от 2002 г.) (ДВ, бр. 78 от 2002 г.). Във всички случаи на сключване на договор във връзка с международни осиновявания, е изключително важно да се вземе предвид, че целта на целия процес по осъществяване на дейност по международно осиновяване, както и на контрола, упражняван върху него, следва да бъде изцяло в защита интересите на детето и по-конкретно пълноценното и хармонично развитие на неговата личност, за което на детето следва да бъде осигурена възможност да расте в

семейна среда, в атмосфера на щастие, любов и разбирателство. По отношение на нормативното основание, въз основа на което следва да се осъществи трансфера на данни по сключени договори за дейност по международно осиновяване, приложение намира хипотезата на чл. 36а, ал. 6, т. 3, т.е. предоставянето е необходимо за сключването и изпълнението на задължения по договор, сключен в интерес на физическото лице между администратора и друг субект. Паралелно с осигуряване на условия за нормалното развитие на детето и наличието на условие за допустимост на обработването, следва да бъдат предприети и мерки, които гарантират извършването на международно осиновяване при най-добра закрила на интересите на детето и при съблюдаване на неговите основни права и които имат за цел да предотвратят отвлечането, търговията и трафика на деца. Съгласно чл. 3 от Наредба № 13 от 30 септември 2009 г. Министърът на правосъдието е длъжен да предприеме всички необходими мерки за защита на личните данни в съответствие със Закона за защита на личните данни. По отношение на хипотезата - предоставяне на данни от АО към чуждестранно физическо лице осиновител, контролът по предоставяне на данните, тяхното съхранение и употреба, връщането им при отказ от осиновяване, упражняван от страна на Министъра на правосъдието, в качеството му на администратор на лични данни, в тези случаи следва да бъде до голяма степен засилен, с оглед осигуряване на по-добра защита интересите и правата на детето.

- По отношение на трансферите към САЩ - Съгласно чл. 6, т. 2 от Хагската конвенция федералните държави, държавите, в които са в сила повече от една правна система, или държави, съставени от автономни териториални единици, могат да определят повече от един централен орган и да уточнят териториалния и персоналният обхват на функциите им. Когато дадена държава е определила повече от един централен орган, тя посочва централния орган, до който може да бъде адресирано всяко съобщение с цел то да бъде пренасочено към компетентния централен орган в рамките на тази държава. Като такъв орган на територията на САЩ е посочен Държавният департамент на Съединените американски щати съгласно Закона за международни осиновявания от 2000 г. (IAA), с който е въведена в сила Хагската конвенция. Отделът по въпросите на децата към бюро по консулските въпроси и други служби и отдели към Държавния департамент изпълняват оперативните функции на централния орган в САЩ. Американската служба по гражданство и имиграционни услуги към Министерството на вътрешната сигурност е отговорна за много етапи от процеса по международните осиновявания, свързани със законната имиграция в САЩ на осиновените деца, в съгласие с Хагската конвенция. Съгласно чл. 103 от IAA на Американската служба по гражданство и имиграционни услуги са отредени част от функциите на централен орган, посочени в чл. 14 от Хагската конвенция за международните осиновявания (подаване на молба за осиновяване от кандидат-осиновителите). Също така Посолствата на САЩ действат от името на централния орган, като са поели част от неговите функции (издаване на писмо по чл. 5 от Хагската конвенция). Кандидат-осиновители от САЩ подават молба за определяне годността да се осинови дете от страна по Конвенцията директно в Американската служба по гражданство и имиграционни услуги. Одобряването на тази молба означава, че е извършена преценка на тяхната годност съгласно изискванията на чл. 5 от Хагската конвенция. След тяхното одобряване акредитираната или одобрената агенция, която работи с тях, уведомява централния орган в страната на осиновяването за това, че молбата е одобрена и на съответните кандидат-осиновители може да им бъде предложено дете за осиновяване. Докладът за детето се предава чрез същата акредитирана или одобрена агенция. След като има съгласие за осиновяване от страна на кандидат-осиновителите, последните подават в Американската служба по гражданство и имиграционни услуги Молба за класифициране на детето от страна по Хагската конвенция като непосредствен роднина. Молбата се разглежда и ако те отговорят на всички изисквания, Американската служба по гражданство и имиграционни услуги изпраща на кандидат-осиновителите и на Държавния департамент временно одобрение на молбата. След това Държавният департамент изпраща на съответното консулство одобрението на американската служба гражданство и имиграционни услуги, която пък от своя страна извършва предварителен преглед на молбата за виза на детето и в случай, че всички условия са изпълнени, консулски служител изпраща писмо до съответния централен орган на страната, в която се извършва осиновяването (писмо по чл. 5 от Хагската конвенция), като отбелязва, че въз основа на наличната информация, американските

компетентни власти са решили и установили: че кандидат-осиновителите имат право и са годни да извършат осиновяване; осигурено е необходимото обучение на кандидат-осиновителите; че детето има право да влезе и пребивава постоянно в САЩ.

В съответствие със Закона за международни осиновявания от 2000г. Държавният департамент е посочил Социалната служба в Колорадо и Съвета по акредитацията с отговорността и властта да акредитират и одобряват осиновителни агенции. Официалният актуален списък на осиновителни агенции, които са били акредитирани и одобрени е публикуван на интернет страницата на Държавния департамент на САЩ.

Както се вижда от изложеното по-горе, целият процес по международни осиновявания преминава през съответна акредитирана или одобрена организация в САЩ, като функциите на централен орган са разпределени между съответните ведомства съобразно тяхната компетентност.

Във връзка с горното и при отчитане на разпоредбата на чл. 36 и чл. 36а от Закона за защита на личните данни, Комисията за защита на личните данни изразява следното

СТАНОВИЩЕ :

1. Предоставянето на лични данни в държава - членка на Европейския съюз, както и в друга държава - членка на Европейското икономическо пространство, се извършва свободно при спазване на изискванията на ЗЗЛД. По отношение на тази група държави: Италия, Швеция, Дания, Норвегия, Франция, Финландия, Нидерландия, Австрия, Германия, Испания, Португалия, Белгия, Великобритания, Гърция, Ирландия, Кипър, Малта, Люксембург, Швейцария, за които има издадено разрешение от МП за осъществяване на дейност по международни осиновявания, трансферът на данни да се извършва свободно в нормативно определените процедури, обем, цели и срокове. В тези случаи не е необходимо разрешение за трансфер на данни от страна на КЗЛД.

2. По отношение на трансферите на данни към Канада, извършвани във връзка с дейности по международно осиновяване, е приложим чл. 36а, ал. 4, т. 1 от ЗЗЛД. В тези случаи Комисията за защита на личните данни не извършва преценка на адекватността на нивото на защита на личните данни в третата държава, тъй като е налице решение на Европейската комисия, с което тя се е произнесла, че третата държава, в която се предоставят лични данни (Канада), осигурява адекватно ниво на защита.

3. По отношение на трансферите на данни към САЩ, извършвани във връзка с дейности по международно осиновяване, акредитираните организации в Република България следва да включат в договорите със съответните акредитирани организации на територията на САЩ ангажимент за спазване на стандартни договорни клаузи, приети с Решение на Комисията на европейските общности от 15 юни 2001 година относно общите договорни клаузи за трансфера на лични данни към трети страни съгласно Директива 95/46/ЕО (нотифицирано под номер С(2001) 1539), изменено и допълнено с Решение от 27 декември 2004 година за изменение на Решение 2001/497/ЕО за въвеждане на алтернативен комплект общи договорни клаузи за прехвърляне на лични данни в трети страни (нотифицирано под номер С(2004) 5271). В този случай приложение ще намери разпоредбата на чл. 36а, ал. 4, т. 2 от ЗЗЛД, т.е. Комисията за защита на личните данни не извършва преценка на адекватността на нивото на защита на личните данни в трета държава в случаите, когато е необходимо изпълнение на решение на Европейската комисия, с което тя се е произнесла, че третата държава, в която се предоставят лични данни, се е задължила, съгласно сключен договор, да спазва определени стандартни договорни клаузи, които осигуряват адекватно ниво на защита на данните.

4. По отношение на трансферите на данни към Израел и Андора, извършвани във връзка с дейности по международно осиновяване:

4.1. В случай на договореност за трансфер на данни между акредитирани организации в Република България и акредитирани организации на територията на Израел и Андора следва да бъдат включени в съответните договори и да бъдат поети ангажменти за спазване на стандартни договорни клаузи, приети с Решение на Комисията на европейските общности от 15 юни 2001 година относно общите договорни клаузи за трансфера на лични данни към трети страни съгласно Директива 95/46/ЕО (нотифицирано под номер С(2001) 1539), изменено и допълнено с Решение от 27 декември 2004 година за изменение на Решение 2001/497/ЕО за въвеждане на алтернативен комплект общи договорни клаузи за прехвърляне на лични данни в трети страни (нотифицирано под номер С(2004) 5271). В този случай приложение ще намери разпоредбата на чл. 36а, ал. 4, т. 2 от ЗЗЛД, т.е. Комисията за защита на личните данни не извършва преценка на адекватността на нивото на защита на личните данни в трета държава в случаите, когато е необходимо изпълнение на решение на Европейската комисия, с което тя се е произнесла, че третата държава, в която се предоставят лични данни, се е задължила, съгласно сключен договор, да спазва определени стандартни договорни клаузи, които осигуряват адекватно ниво на защита.

4.2. В случай на трансфер на данни, извършвани във връзка с дейности по международно осиновяване от акредитирана организация на територията на Република България към физически лица кандидат-осиновители на територията на Израел и Андора, следва за всеки един конкретен трансфер да бъде получено разрешение от КЗЛД на основание чл. 36, ал. 1 от ЗЗЛД, с оглед необходимостта да бъде извършена преценка на адекватността на нивото на защита на личните данни в съответната трета държава. В тези случаи КЗЛД взема предвид всички обстоятелства, свързани с действието или съвкупността от действията по предоставянето на данните, включително характера на данните, целта и продължителността на обработването им, правната им уредба и мерките за сигурност, осигурени в третата държава.

5. Във всички случаи на предоставяне на данни, във връзка с извършване на дейност по международни осиновявания, данните-предмет на трансфер трябва да бъдат в нормативно определения за това обем, съгласно българското и международното законодателство, предоставянето на данните да става само и единствено за целите на международното осиновяване и в рамките на срока, за който е издадено разрешение на съответната акредитирана организация на територията на Република България за осъществяване на тази дейност.

6. В случаите, в които трансферът на данни се осъществява след разрешение на КЗЛД, е необходимо следното:

- да е налице регистрация на съответния администратор на лични данни -предоставящ данните, в регистъра на администраторите на лични данни, поддържан от КЗЛД;
- да е налице искане до КЗЛД за разрешаване на трансфер на лични данни; -да е декларирано по кой съответен регистър, поддържан от администратора се иска извършването на трансфер;
- към конкретното искане да се приложи:
 - информация относно получателя на личните данни;
 - доказателства, свързани с конкретното искане.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венета Шопова /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Красимир Димитров /п/

Валентин Енев /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

ВИЕ ПИТАТЕ, НИЕ ОТГОВАРЯМЕ

Имат ли право търговците да изискват документ за самоличност при плащане с електронен платежен документ?

Електронните платежни инструменти са платежни инструменти, позволяващи достъп до електронно регистрирани или съхранени пари и даващи възможност да се извършват депозити, преводи, теглене на пари в брой, зареждане и отнемане на парична стойност и/или други операции посредством електронни или други технически способи. Банковата платежна карта е вид електронен платежен инструмент и представлява карта, върху която е записана информация по електронен начин и се използва многократно за идентификация на оправомощения държател, отдалечен достъп до банкова сметка и/или до предварително определен кредитен лимит, договорен между оправомощения държател и банката. Тя се ползва за извършване на следните операции:

1. теглене на пари в брой чрез терминални устройства АТМ;
2. плащане на стоки и услуги и получаване на пари в брой чрез терминални устройства ПОС;
3. плащане на стоки и услуги, както и превод между сметки чрез виртуални терминални устройства ПОС;
4. превод между сметки чрез терминални устройства АТМ;
5. плащане на услуги чрез терминални устройства АТМ;
6. справочни и други платежни и неплатежни операции.

Дебитната банкова платежна карта е вид електронен платежен инструмент, който позволява на оправомощения държател да има достъп до средства в размер на разполагаемата наличност по банковата сметка или до определен лимит, договорен между издателя и оправомощения държател. Банковата карта се използва само лично от оправомощения държател.

Кредитната платежна карта е вид електронен платежен инструмент позволяващ на оправомощения държател да има достъп до средства по предварително договорен кредит между оправомощения държател и издателя. Банковата карта се използва само лично от оправомощения държател.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Наредба № 3 от 16 юли 2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, издадена от Българската народна банка, в сила от 01.11.2009 г. **търговецът, при който се намира терминалното устройство ПОС, чрез което се извършва плащането, може да откаже използването на платежна карта в случай на:**

1. невалидност на платежната карта;
2. несъответствие на подписа върху платежната карта с подписа върху документа за операцията или документа за самоличност или липса на подпис върху платежната карта, ако такъв се изисква за нейната валидност;
3. **отказ от страна на държателя да представи документ, потвърждаващ неговата самоличност, или когато търговецът установи, че неоправомощено лице използва платежната карта;**
4. невъзможност да се получи потвърждение за извършване на операцията;
5. съмнение за неистинска или подправена платежна карта.

Комисия за защита на личните данни

Председател: Венета Шопова

Членове: Красимир Димитров
Валентин Енев
Мария Матева
Веселин Целков

Информационен бюлетин № 5 (26) / 2010 г.

Издава се съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗЗЛД
Отговорник на броя: Надежда Борисова

Разпространява се в електронен вид